

LYŠKÁNORA 93

Nepravidelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny
Poradostiny 1080 Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

* Motta tohoto čísla * Země Starého světa * Nejsem vůdcovský typ *
* V ledovém zajetí - část druhá *

Motta tohoto čísla

„...Držím svazek nějakých koní...“
Haakon Helmgaard

„...Mezi mrtvejma chybí ještě Šilhavec...“
Zajatec

„...To asi nebude ten střelec...“
Malwo Lokýtko

„...Zajatce předáme spravedlnosti. Ve městě se
říkalo, že je za ně nějaká odměna...“

Otakáro Vesta
„...To jsme tam ale říkali my...“
Malwo Lokýtko

Země Starého světa

Bolbuch

Armiden

Vláda:

Centrálně soustředěná moc v rukou tak zvaných bílých mnichů z kláštera ve městě Heralion. Hierarchie vlády je poněkud nejasná, zdá se, že mniši mají mezi sebou jakýsi systém podřízených a nadřízených, nicméně navenek vystupují zcela jednolitě. Jednotlivé skupiny mnichů, vykonávající vždy určitou funkci se nazývají „mistři“. Jsou tak známi například mistři vpytávací, mistři vtlokači, mistři zpovídači, mistři zabíječi, mistři nahližeči a mistři rozmlovači. Nejvyšší orgán heralionských mnichů - mistrů se nazývá Rada. Ve znaku má země symbol moci i archenilskou hvězdu o osmi cípech.

Charakteristika:

Celkově lze říci, že Armiden je silnou, centrálně řízenou zemí s malými vazbami na okolní státy. I když se Armiden v posledním období zahraničně výrazně neprojevuje, je považován za dlouhodobou protiváhu Gwendarronu a jejího

hlavního soupeře. Země je značně uzavřená před okolím, a byť do Armidenu lze legálně přicestovat bez zvláštních povolení, pověst tvrdého zacházení s cizinci způsobuje, že se cestující této zemi raději zdaleka vyhnou. Proslová se, že na denním pořádku jsou pro poutníky i obchodníky výslechy a prohlídky. Ubytovat se lze jen na místech, která k tomu mají patřičná povolení. Toto platí zvláště pro jih země, kde je uplatňováno i mnoho dalších omezení jak pro cestovatele, tak i pro obyvatelstvo samotné. Celní sazby pro převážené zboží jsou vysoké.

Části země:

Země je zeměpisně rozdělena na několik oblastí. Jižní část je ohraničena na západě horami a na jihu a východě širokým tokem Ódrui. Tato část země je plochá a daří se zde i přes vyšší nadmořskou výšku především zemědělství. Osídlení je zde řidší než na severu nebo východě. Největším městem je Rull. Na samotném jihu se nachází jedna z mála vstupních cest do země, z města Kostenec přes tak zvaný Zlatý most. Branou do severních částí země je Heralion, který je běžným lidem nepřístupný. Heralion se nachází v horách, kterými Ódrui prochází kaňonem, kde se její tok zužuje a stává se velmi prudkým.

Severní část země je rozdělena na dvě části Rhyzorskými horami, které se jak známo táhnou. Severní část Armidenu je jeho ekonomickým centrem, zde je soustředěno nejvíce obyvatelstva a výroby. Západ je zde ohraničen Jezerem žalmů, Tirrielským pralesem a Tinderskou pouští. Jedinou používanou cestou do okolních zemí je obchodní stezka do oblasti kolem města Antrinu. Největší města jsou zde Nudin a Rhyder.

Východní části mají poněkud jiný charakter než zbytek země. Obyvatelstvo je zde pestřejší a život poklidnější. Panuje zde přímořské klima. Ostře střežená cesta do Mukuru s sebou přináší nutnost udržovat větší posádku. Ve městě Nová Ravna přístav s vojenským i obchodním loďstvem. Ve vnitrozemí velké město Bergien.

Obyvatelstvo:

Většinu obyvatelstva tvoří lidé, města

jsou poměrně velká a rovnoměrně rozprostřená především podél vodních toků Rhynar a Ódrui. Obyvatelstvo je známo tím, že je fyzicky zdatné a v mnoha případech vojensky cvičené. V naprosté většině je oddáno svým vládčům.

Náboženství:

Náboženství země je dáno vírou vládnoucí kasty mnichů. Je známo, že lidé chodí víru vzývat do chrámů, v nichž hraje důležitou roli sluneční světlo, a jsou vzývány přírodní živly. Bližší informace nejsou k dispozici.

Historie:

O staré historii Armidenu toho není mnoho známo. Je jisté, že je nějak spjata s tak zvanou archenilskou hvězdou, jejíž úlomky byly kdysi rozesety po území státu a po jejichž složení vzrostla moc heralionských. Roku 1023 došlo k občanské válce, kdy část země povstala pod vedením druidů z Dragoského hvozdu proti centrální vládě. Je těžké říci, nakolik byla tato občanská válka skutečnou revoltou, nebo zda byla vyvolána samotným Heralionem jako záminka pro složení hvězdy a posílení vlastní moci odstrašujícím příkladem krutě potrestaných vzbuřenců. Není také vyloučeno, že heralioništní mniši byli původně theurgové a boj proti druidům mohl být také vyvrcholením meziprofesioní fevnivosti. V letech 1042 - 1043 byla v Armidenu vyhlášena všeobecná mobilizace za účelem napadení zámořského souseda, Říše slunce. Celá kampaň skončila vyložením na pobřeží této říše, kde byla část armidenské armády krvavě poražena. Části se však podařilo udržet. V současnosti není známo, zda Armiden má nějaké državy na východním okraji Mrtvého moře, ale možné to je.

Armáda:

Armiden vydává značnou část svého bohatství na vojenské účely. Země je udržována ve stálém stavu vojenské bdělosti. Je otázka, nakolik to je z důvodu polohy země mezi neklidnými východními státy a západozemím, případně zda je neustálá aktivita vojska projevem snahy lépe zvládat domácí obyvatelstvo. Každopádně často vyvolávané třenice s okolím působí někdy až příliš jako pouhá záminka pro posilování vlastní vojenské moci. Armáda je každopádně početná, dobře vyzbrojená i organizovaná. Vojenská porážka na východě roku 1043, sama o sobě nijak významná, nezanechává v dnešní době na morálce vojska už žádné stopy. Vojenské posádky jsou v každém větším sídle a vnitrostátní bezpečnost zajišťují se vši rozhodností.

Hospodářství:

Rozvinutá výroba a řemesla. Těž zemědělství je na vysoké úrovni, ovšem je poněkud limitováno poměrně hornatým profilem země.

Vládci:

Jména jednotlivých členů heralionské

Rady nejsou v současnosti známa.

Nejsem vůdcovský typ

Bolbuch

Rozhovor uskutečněný se Zoltarem Zemikosou při zastávce družiny v Liscannoru v průběhu výpravy Elfi stopy.

Zoltare, poslední rozhovor s tebou se uskutečnil roku 1076. Od té doby se družina změnila a určitě budeš mít dost co říct nového. Mých otázek sice bude jenom pár, ale budou spíš osobního rázu, takže doufám, že tě neurazí. Přece jen mám k stáru už menší schopnost empatie a taktu.

V pořádku, Bolbuchu.

Taky se asi budu spíš ptát z pohledu svého subjektivního zájmu, doufám, že to nebude vadit. (relaxovaně) Nevadí.

Tak můžeme začít. Začnu trochu netypicky, sentimentálně. Současná výprava je podle mého počítání už šestnáctá, kterou s družinou absolvuješ. To tě činí velmi zkušeným matadorem. Co bys řekl, když se ohlédneš zpět na všechny ty roky. Co tě nejvíc ovlivnilo, kdo ti nejvíc přimknul k srdci. Nemusí jít nutně o družiníka.

Já už jsem to říkal několikrát. Co mě nejvíc přimklo k srdci je hlavně družina jako taková. Já si vzpomínám – přeci jenom jsem už taky toho spoustu zažil a mám nějaký věk. Na začátku jsem byl divočejšího ražení a teď kon si... to co mi přimklo k srdci je právě ta družina a když vidím tu schopnost družiníků táhnout za jeden provaz a dojít k nějakému cíli, kterej je pro všechny a kterej bysme každě sám nebyli schopný nikdy dosáhnout. To je prostě věc, která mi na té družině přimkla k srdci nejvíc. Samozřejmě, mohl bych rád vzpomenout třeba na Gerlloda Moskyta. To je někdo, koho si moc vážím. To byl někdo, s kým, když jsme vedli družinu, nebo on vedl družinu a já jsem mu dělal zástupce, tak to šlapalo přesně tak, jak mělo. A dokázali jsme přežít výpravu, jako byl třeba Kardam. A dokázali jsme ji přežít a ještě na tom vydělat.

Snazíš se být jako on?

Ne, nikdy, to ne. Gerllod byl patriot, Gerllod byl voják, to zas já nikdy nebudu. Já neříkám, že ke Gwendarronu mám špatnej vztah, to vůbec ne. Gwendarron je moje země, kde žiju a jsem, dalo by se říct, patriot, ale Gerllod ten vztah k tý svojí zemi měl mnohem intenzivnější.

Jsi znám svými eskapádami se ženami. Jak se ti žije s vědomím, že po světě běhá neurčitý počet tvých potomků?

Skvěle! Doufám, že jich bude ještě mnohem víc.

Hodláš v tom tedy pokračovat?

No rozhodně ano! Čím víc potomků, tím víc chlap!

Dlouho už jsi také v Liscannoru. Máš i svůj dům. Budeš kandidovat na starostu?

Určitě. Samozřejmě.

Hodláš si nějakou ženu do Liscannoru přivést?

Někdy. Stoprocentně. Nebo možná se poohlédnu v Liscannoru jako takovém. Ale můj milostný život je teď prostě trošku v troskách, takže já samozřejmě vyhledávám společnost žen, ale ta, kterou bych já chtěl tak ta mě nechce (povzdech). Tak co mi zbývá jiného.

Pojďme k družině. Družina se teď sestává převážně z zkušených dobrodruhů. Vzrůstá tím konkurence. Koho z relativních nováčků vidíš jako perspektivního? Kdo má podle tebe nejvíc potenciálu a proč?

Dva nováčky. Sven Dolbich a Korman z Lotě. To je vyloženě... talent. Jestli existuje něco jako dobrodružný talent, tak... no, to asi ne. Ale ty dva mají každopádně velké potenciály, to dotáhnou vysoko. Doufáme, že je nepotká nikde nic špatného, aby ta jejich cesta nebyla přerušena. Ale oba dva jsou opravdu na dobrý cestě stát se zaslouženými družiníky.

A proč?

Proč? No, Korman z Lotě...

Je to profesionál, nebo je to...

Korman z Lotě – po dlouhý době je mezi námi kouzelník, který opravdu, no... připomíná mi trochu Krochtu Moskyta. Samozřejmě já jsem Krochtu Moskyta nepoznal, ale to, co jsem o něm slyšel a co jsem si o něm přečetl, tak to byl přesně takový kouzelník praktického ražení. Ten se s ničím nikdy moc nemazal, nikdy o ničem moc nepřemýšlel a používal tu magii tak, jak... to. Nešetřil. Fungoval. Dal dycky to, co bylo potřeba. Což je většinou teď kon u kouzelníků... není. Třeba i u Menhoriany Blathela, kterýho já mám jako rád a vážím si ho, tak o něm opravdu je známo, že to jeho šetření mu rozhodně neprospívá. Což u Kormana prostě není. Ten využívá magii tak, jak má a to se mi prostě líbí. To samý – no nebo to samý ne, ale u Svena Dolbicha je to zase – nebojí se, dokáže se postavit dopředu, dokáže se dobře rozhodnout, to je u válečníků hrozně důležité. Dokáže včas ustoupit.

Snad se nebude zlobit, když řeknu, že mám pocit, že jsi se jako družiník posunul od někoho, kdo se snažil trošku manipulovat a ovlivňovat své okolí v někoho, kdo se snaží být pokud možno s každým zadobře. Ve výsledku to může vypadat i tak, že se necháš sám ovlivňovat. Vyvrátíš mi to?

Já mám jeden cíl: Aby družina fungovala. Protože bez té družiny je ze mě čtvrtka. Když funguje družina, jsem čtyřikrát silnější. Takže – ano, jsem schopnej ve prospěch družiny dělat kompromisy, jsem schopnej ve prospěch družiny ledacos obětovat. A jsem schopnej ve prospěch družiny se i nechat třeba k něčemu přemluvit. Ano, jsem, určitě. To je prostě – musí to být ku prospěchu věci. A pak to prostě je z mého hlediska správně. Nechám se ovlivňovat – ano, nechám se ovlivňovat. Já si nechám poradit, dycky. To je – může se to zdát někdy, že se nechám ovlivnit, ale já si nechám poradit. Několikrát jsem byl vůdce a vždycky jsem se snažil slyšet názory z družiny a pak se rozhodovat než třeba zbytečně protlačovat svůj názor, který by třeba nemusel být úplně správný.

Tím se můžeš někdy dostat do situace, kdy, když se snažíš vyhovět názoru jednoho, střetneš se mnohdy ostře s názorem jiného. Jak si s tím hodláš poradit?

Až to přijde, tak to budu řešit. Teď třeba... Až to přijde, tak bych to prostě řešil. Pak bych se rozhodnul, na kterou stranu se postavím a pak bych na té straně stál. To zase by určitě nebylo takový, že bych někdy přebíhal z jedné strany na stranu. To zase ne. Rozhod bych se, na který straně stojím a pak bych tam stál.

Teď jsem měl na mysli tvoje vůdcování v Nordwaithu, případně na Salidě. Některá tvoje rozhodnutí nebyla úplně po chuti všem. Byl jsem k nim doveden okolnostmi, snahou být s někým zadobře, nějakými dohodami...

Která rozhodnutí? Za některými si stojím, některá mohla se nelíbit všem, některá mohla být z mojí hlavy, některá mohla být... ano. Ale teď nejsem schopnej... je to případ od případu.

Jednalo se například o dělení kořisti.

Na Salidě?

V Nordwaithu.

V Nordwaithu. Ano! Tam jsem... To je vždycky složitá záležitost. Dobře ocenit družinu, tak, aby každý byl nějakým způsobem spokojený. A nemůže to být tak, že by všichni dostali stejně, musí to být samozřejmě odděleno. Já si prostě vážím, nebo já vim, že kouzelníci jsou prostě důležití a dokážou ovlivnit situaci, kterou by jen tak nikdo nevyřešil. A proto já je oceňuji. Já se je snažím prostě ocenit. A pro klid družiny jsem nakonec rozdělil kořist a pak jsem část svého podílu dal někomu jinému. Nebylo to úplně nejšťastnější, ale už je to za náma a já bych to tak úplně neřešil. Netrápím se s tím. Myslím si, že třeba na Salidě jsem tu kořist rozdělil dobře.

Poslední dobou býváš vůdcem často. Myslíš si, že jsi v tu chvíli muž na správném místě, jsi vůdcovský typ? Jsi se sebou v tu chvíli spokojen?

Nejsem vůdcovský typ. Nejsem. Já se

snažím té družině pomoci, snažím se prospět, jak to jde. Ale já vim, před iks lety, kdy jsem do družiny přicházel, tak bych ti na tohleto samozřejmě odpověděl úplně jinak, ale dneska ti to už řeknu po těch zkušenostech tak, jak to je. Já nejsem, já... neumím se rychle rozhodovat. To je moje... to je něco, co jsem si ověřil a potřebuji víc času na to se rozhodnout a bohužel v některých situacích to dost dobře nejde. Takže nemůžu říct, že bych to měl úplně rád – věst družinu jako takovou. Ale pokud družina rozhodne, že by chtěla, abych je vedl, tak je znova věst budu. Myslím si, že vždycky, kdy jsem družinu vedl, tak jsem se snažil jí věst tak, aby se všichni vrátili zpátky. A všichni se vrátili bohatší. A vždycky jsem se snažil aby... no, jak jsem říkal. Vždycky jsem se snažil, aby se družina vrátila zpátky a ve stejném počtu členů jako ve kterým vyrazila. A aby všichni, kdo vyrazili, tak aby se vrátili.

Co se vůdcování v družině týče, tak poslední dobou se o něj s malými výjimkami střídáte s Otakárem Vestou. Některé volby samozřejmě mohou být zmanipulované, ale přeci jen s Vestou máte ohledně toho zřejmě nějaké dohody. Jsi se vzájemnou spoluprací spokojen?

S Otakárem Vestou?

Ohledně voleb vůdce.

Já jsem se spoluprací s Otakárem Vestou spokojen téměř ve všem. Občas jsme měli nějaký třenic, ale to si myslím, že jsme vyřešili, což je důležité. A teď určitě jsem spokojený.

Tohle zatím nechme stranou, spíš jsem se ptal na nějaké případné dohody ohledně vedení družiny. Děláš mu zástupce...

Dělám mu zástupce, protože to potřebuje...

Ohledně zásadních věcí máte společný postup.

Ano, já si myslím, že on má stejnej, nebo podobnej pohled na věc. Snaží se té družině prospět. Snaží se tak, aby družina fungovala, aby lidi, který tam jsou, se cítili dobře. Což máme společný. Takže Jsem s ním spokojený.

Dřív jste měli mezi sebou spory, které vypadaly jako svár dvou profesních kolegů. Mnohdy to ale přerůstalo i do osobních sporů. Například při vůdcování v Nordwaithu. Postupem času se z vás ale stala nerozborná dvojka, myslím, že jste nejpevnější spojení v družině. To, že se vám říká „taťka a mamka“ je sice na první pohled žertovné, ale myslím, že vás to charakterizuje poměrně dobře. Co řekneš na to, že vypadáte jako velmi pevní spojení?

S tím nemůžu udělat nic jiného než souhlasit. Funguje to dobře, tak jak má, problémy, který jsme měli, jsme překonali. Fungujeme tak, jak máme. Já si myslím, že čím víc takovýchhle spojení v družině bude, tak tím bude pevnější.

Družina.

Kdo z vás dvou je v tom případě ten tahoun?

Jak kdy.

A jak v čem.

Jo, jo. Jasně. Jak kdy, jak v čem.

Víc to nechceš rozvádět?

Není potřeba.

My dva jsme kdysi také byli pevnými spojenci. Domníval jsem se, že spolu s Jorchenem Kierkem budeme tvořit pevný základ družiny. Viděls to v té době také tak?

S Jorchenem Kierkem se špatně tvoří pevný základ družiny, takže... Ale já tě pořád považuju za přítele a za spojence.

Já tebe taky, ale dostalo to i trhliny.

Určitě, určitě. To dostalo.

Spíše mi to vždy připadalo jako momentální účelová dohoda.

Já jsem si tě, Bolbuchu, vždycky vážil a vždycky vážit budu. To, že to občas má nějaký trhliny, to není nic proti tomu, že by to nějakým způsobem mělo ten můj vztah k tobě jakoby zlomit. Samozřejmě ty už jsi někdy trošku náladovější, takže někdy na tebe mám trošku vztek, nebo někdy mi trošku lezeš na nervy, ale to neznamená, že bych si tě nevážil, to vůbec ne. Já prostě to беру... jasně že určité věci jdu řešit dřív s Otakárem Vestou, protože teď kon máme ten, ty... ten vztah je takovej nejbližší. To jistě. Ale, říkám, já tě pořád považuju za spojence. Rozhodně ne za nějakýho nepřítele, to ani náhodou.

Tak to si myslím, že je samozřejmě oboustranné. Řekni mi, co se stalo na počátku téhle výpravy? Proč s vámi Jorchen Kierke už nepokračuje?

Na to je strašně těžká odpověď. A nejsem si jistý, jestli mám v tom sám dokonale jasno abych na tohle moh odpovídat, fakt. To úplně po mě nechť, protože nevim... nemám ještě rozmyšleno, co bych ti na to odpověděl. To je na strašně dlouhý přemýšlení.

Některé věci asi vyžadují odstup.

Určitě.

Tak to nechme. Nikdy jsi nebyl také moc ochotný mluvit o sobě, o dobách, než jsi přišel do Nurnské družiny. O tvé rodné vesnici. Změnilo se v tom něco? Nechceš o tom promluvit?

Já jsem říkal, že jsem nevyrostal v nějakých kdovíjakých podmínkách, na který bych mohl být pyšnej. Nebo na který by se rádo vzpomínalo. Proto o tom moc nemluvim. Já vzpomínám na svou matku, kterou jsem miloval a dodneška si jí vážím. Vzpomenu si na svého malého bratra, kdo ví, kde je mu konec. Dneska už to bude dospělý člověk, třeba se někdy potkáme. Vesnici jsem od té doby nenavštívil. A nemám vůbec touhu

tam nějak.. nemám na to úplně dobrý vzpomínky.

Chceš ještě něco dodat na závěr rozhovoru? Já už žádné otázky nemám.

Nemám, co bych dodával

Tak ti děkuju za rozhovor a přeju hodně štěstí na výpravě.

Díky!

V ledovém zajetí - část druhá

Otakáro Vesta

Napadení

Po zhruba měsíci plavby se Karpen ocitl poblíž ostrova Chainor. Přechozí plavba probíhala celkem klidně, až na několik menších lijavců, které však nemohly udělat žádné větší škody.

„Dones tuhle polívku Krachovi ke kormidlu a můžeš vzít i tomu tvému parťákovi. Tomu elfovi“, řekl Kahanec Lipimu a do zvýšených misek nalil hustou hrachovku se slaninou.

„Jo, jo. Dobrý je, že už neprší, ale zase mám pocit, že je větší zima. Nějak tady pořád fouká“.

„Včera zhasla lampa a pak přestalo pršet. To se mi nelíbí. Může to být znamení“.

„Znamení? Prostě došel volej...“.

„Všechno může být znamení. To nikdy nevíš. A dneska ráno sedělo pět racků na ráhnu. A všichni na levý straně. To je taky nevěstí nic dobrého“.

Lipi pokrčil rameny. Už si zvykl, že Kahanec je extrémně pověřivý. Prakticky za vším viděl tajemná znamení nebo rovnou osud. Tu moc zarachotily hrnce, tu se vysypala mouka a podle Kahance přitom vytvořila tajemný obraz, tu lodní krysy něco sežraly a tu bylo takové nebo makové počasí. Každé ráno Lipimu vykládal co se mu zdálo a co to může znamenat.

„Polívka, chlapi. Tu máte!“.

„Díky. Horká a hustá“.

„Koukám, že ti Krach občas půjčí i kormidlo...“, zvědavě se Worrela zeptal Lipi.

„Zaučuju se. Sice říkal, že kormidelník ze mě nikdy nebude, protože mám slabý ruce. Ale když je klidný moře, tak můžu kormidlovat. Ale hlavně mě učí navigaci. Myslel sem, že je to takovej starý bručoun, ale svému řemeslu určitě rozumí. Už si myslím, že bych nás i dovedl navigovat. Ve dne podle slunce a v noci podle hvězd“.

„A co když je mlha?“.

„Mlha? No to by mě asi vod toho kormidla vyhodil, ale věř mi, že i za hustý mlhy se dá orientovat. Musíš umět naslouchat hlasu moře a

hlavně mít zkušenosti“, srkal Worrel polévku.

„A za jak dlouho budeme na tom Álfheimu? Kolem Chainoru prej jenom prolujeme?“.

„Krach povídal, že tak do tejdne. Ale já nevystupuju“.

„Proč? Aspoň si protáhneš nohy, ne?“.

„Je to složitý. Nám Sovákům teď nepřeje tohle... politická situace. Abych tak řekl. Prostě by mě tam někdo mohl vzít sekýrou. A to rozhodně nechci!“.

„No... to je nakonec tvoje věc. Ale co my ostatní? Hrozí nám něco?“.

„Na Álfheimu nikdy nevíš“.

Následujícího dne ráno byla hustá mlha. Za kormidlem stál Krach a pozorně naslouchal. Drobně mžilo a loď vydávala všechny obvyklé zvuky. Směs skřípání trupu, pleskání plachet a hovorů posádky. Teď se však vzduchem neslo i něco jiného. A zkušený sluch kormidelníka Kracha to zachytil.

„Poplách! Poplách“, zakřičel a zároveň začal zvonit na zvon, který visel na malém sloupku hned vedle kormidla.

Seběhlo se několik členů posádky i Nurnských. Nikdo nic neviděl. Kapitán Bolen se horečně domlouval s Krachem a ten někam ukazoval. Přiběhl i rozespalý Zemikosa.

„Zemikoso, okamžitě se všichni ozbrojte! A na palubu!“.

„Co se děje? Já nic nevidím“.

„Rychle! Podle všeho nás sledují chainorští piráti...“.

„Dobře“, věřil Bolenovi Zoltar a vydal příslušné rozkazy. Družinici se horečnatě nasoukali do zbrojí a do rukou si vzali zbraně. Neměli strach. Spíš byli zvědaví a nedočkaví.

Náhle se loď prudce stočila doprava. Krach spatřil, že se tam mlha trhá a hned tam zamířil. Vojáci Krupiš a Zářez zatím připravil šípomet na přídi. Plachty se napnuly a za chvíli loď vyplula z mlhy. Všichni napínali zrak. Dwany Růžička svíral svojí těžkou šavli Drakenu, Zoltar držel v jedné ruce štíhlý meč a do druhé si vzal dýku. Trpaslík Bolbch se ozbrojil dvěma Turukosovými sekerami, které byly navzájem spojeny řetězem. Jorchen měl dlouhý Gleriášův luk a u pasu se mu houpal meč. Lipi si vzal kuši a připravil si několik flakónků, které získal v dražbě. Trojice barbarů měla v rukách meče a Grendell též dlouhý luk. Worrel Sovák si vyvolal obranné kouzlo a stáhl k sobě svého homunkula. Všichni zírali do mlhy.

Uběhlo několik dlouhých chvil, když se ukázalo, že Krach se ve svém úsudku nemýlil. Z mlhy se postupně vynořily čtyři štíhlé lodice, které

nesly jednu plachtu a zároveň je poháněla vesla. Na palubách byla pestrá směsice nepřátel. Lodice manévrovaly tak, aby Karpen obkličily ze všech stran. Byly mnohem obratnější, ale Karpen měl výškovou převahu a jeho šípomet vypálil první. První rána sice minula, ale druhá již smetla dva chainorské do moře. Za chvíli se přidaly i luky a kuše posádky. Piráti odpovídali také střelbou, která však postrádala větší přesnost. Snažili se o co nejrychlejší zahákování.

„Skřeti! Sou mezi nima i skřeti!“., ukázal na jednu lodici Jorchen a hned jednoho přesnou ranou zastřelil.

„A támhle jsou i dva krollové! Přesouváme se! Za chvíli tu budou!“.

„Držte příď i zád! Přesekávejte jim lana!“., zahulákal Bolen.

„Ne! Všichni na zád. At' se všichni stáhnou na zád! Budeme se bránit bok po boku, všichni na jednom místě!“., zařval naopak Zemikosa a chtěl tak použít starou dobrou družinovou taktiku.

Na krátkou dobu, tak zavládl na palubě chaos, který umožnil pirátům Karpen zahákovat a přirazit se svými lodicemi k trupu. Pak začali šplhat nahoru. Několik jich spadlo zpět do moře, ale většina se dostala na palubu. Osádka šípometu naposledy vystřelila a chtěla přeběhnout na zád k ostatním. Stihl to však jen Zářez. Krupiš napadl zjizvený elf, který třímal v každé ruce nebezpečně vyhlížející zubatý hák. Jednou ranou strhl Krupiš k sobě a druhou mu přesekl krční tepnu. Na palubu se vyšplhali i oba krollové, a pak další a další. Piráti měli početní převahu dva na jednoho.

„Všichni pryč vod stožáru. Háзим!“., zaječel malý Lipi a vrhl flakón. Všichni zareagovali včas. Až na jednoho.

„Cóóó, proč? Budu se za tím stožárem křejt, ne?“., vypadlo z Rhaka Thogey, který ještě neměl zažitá některá základní pravidla družiny v boji. A vzápětí se flakónek roztříštil o palubu. Prudce to zasyčelo a místo byl zakrátko plně nazelenalého dýmu. Dva z útočníků se chytli za krk a padli k zemi. A s nimi i barbar Thogey. Obránci vystřelili ještě několik šípů, a pak již všichni museli přezbrojit na ruční zbraně.

„A teď jim rozflákáme držky!“., zaječel Kosatka a mávl šavlí. V očích měl zvláštní svit. Děsivou ranou jednemu z útočníků usekl ruku a vzápětí vrazil jinému do očí dva prsty. Kosatka byl v ráži. Bolbch zařval a společně s Růžičkou se vrhl do největší vřavy. Jedním z útočníků byl i rozmlžený skřet, který očividně vládł magii. Nejprve vrhl na obránce ohnivou záplavu, a pak rychle vypil nějaký lektvar. Vzápětí se mu nestvůrně zvětšila hlava, protáhl se krk a narostly mu obrovitě tesáky. Za svůj cíl si vybral Zemikosu. Než stačil theurg zareagovat, zahryzl se mu skřet do paže. Zemikosa ztěžka odrazil

další výpad, a kdyby sám nebyl nadopován, mohlo to s ním špatně dopadnout. Pak mu přiskočil na pomoc obrovitý Berda s masivní palicí a společnými silami nakonec šamana udolali. Dobře si vedli i Krach s Bolenem, kteří bojovali bok po boku. A své umění ukázal i náladový barbar Dorn. Mrtvých útočníků postupně přibývalo a boj se rozpadl na několik menších skupinek. Růžička s Bolbuchem udolali jednoho krollo. Druhého blesky ožehl Worrel Sovák a Kosatka jej dorazil. Jorchen se ocitl v křížku s jednookým elfem, který jej nejprve zranil otráveným mečem, ale včas přiběhnulší Berda elfa vyvedl z rovnováhy těžkou ranou a Jorchen tak mohl svého protivníka proklát mečem. Po smrti jednookého se piráti začali stahovat. Došlo jim, že si ukousli větší sousto, a teď se snažili spasit útekem zpět do lodic. Numští i posádka Karpenu vyrazili do protiútok. Asi třem pirátům se podařilo sešplhat, ale jednoho stačil sestřelit Grendell, dalšího Lipi a teprve poslední se snažil odrazit na moře. Mnoho se mu to nevedlo, spíše se tak točil dokola. Zjizveného elfa s háky se podařilo zahnat k lodní kuchyni, kde jej obkličila přesila. Elf však svedl o svůj život tuhý boj a několik protivníků ještě stačil ošklivě poranit. Pak padl.

„Všichni, sou to všichni?“., řval v euforii Zoltar a jeho zrak padl na piráta, který se snažil odrazit od Karpenu. A jak byl v ráži, neváhal a za svým protivníkem skočil. Chtěl se dostat do lodice, ale neodhadl svůj skok dobře. I když bylo moře celkem klidné. Zoltar šplouchl do vody a jeho šupinová zbroj jej začala táhnout pod hladinu. Posledního piráta zatím někdo z posádky zastřelil.

„Hodte mu lano! Topí se!“.

„Po... pomoci!“, kašlal Zemikosa a trvalo mu několik horkých chvil, než se mu podařilo chytit se hozeného lana.

„Tak polez, vojvodo“, vytáhli vůdce na palubu.

Bylo po boji. Paluba byla zbrocená krví a mrtvolami. Jeden člověk a jeden skřet ještě dýchali. Skřeta dorazili hned a člověka krátce vyslechli. Dozvěděli se, že útočníci skutečně pocházejí ze Chainoru, který díky svému řídčímu osídlení podobným existencím poskytoval vhodné útočiště.

„Jak to, že mezi váma byli i skřeti?“.

„Byli, no... prostě byli“.

„Jak se menoval váš šéf?“.

„Kalich Brouzd, támhle ten elf“, rezignovaně mávl rukou zajatec do klubka mrtvol.

„To není žádný elf! Rozumíš! To není žádný elf! K tomu by se nikdy žádný nesnížil! Paktovat se se skřetama!“., ječel rozružený Jorchen a nová informace jej páčila víc než jed v jeho ráně.

„No já myslím, že je to obr. Fakt tak vypadá. Špičatý uši, bledý tělíčko...“, ironicky si mrtvolu prohlížel Dwany Růžička.

„Drž hubu, hobite! Vo tom, kdo je nebo není elf, rozhoduju já!“ vypadlo z hraničnicka a někteří z družiníků se i přes zranění museli začít smát.

„Kašlete na to! Vobereme mrtvoly. Tak co, vůdče? Už si vykašlal všechnu slanou vodu?“.

„Jo, díky, chlapi. To byl dobrej boj. A tyhle háky, ty si prohlídnú pořádně“, sebral nebezpečně vyhlížející zbraně mrtvole Zoltar.

Kosatka mezitím s chutí popravil zajatce a ti z posádky, kteří mohli, začali mrtvoly pobitých házet přes palubu.

„Tak co se to vlastně stalo, chlapi?“, probral se nakonec i barbar Rhak Thogey, který se na začátku boje nalokal plynu z Lipiho flakónku.

Álfheim

Všichni byli rádi, když měli Chainor za zádi a po levém boku se objevilo skalnaté pobřeží ostrova Lybbster. Pršet sice přestalo, ale vítr byl stále studenější. Všichni si nasadili kulichy nebo kožešinové čapky. Pouze Rhak Thogey chodil stále nalehko. Barbar byl neobyčejně otužilý. Jako by mu severní počasí dodávalo sílu. Úkosem se začal dívat na všechny ty zmrzlíky okolo něj. Často byl vidět ve společnosti bocmana Kosatky. Ti dva spolu vedli drsné řeči a nadávali na neduživce. Věčně zmatený barbar, který byl pro svojí roztržitost často terčem smíchu se začínal měnit. Drsně!

„Podej mi tu deku, Lipi“, řekl Kahanec hobitovi. Po boji s piráty, ve kterém byl raněn, se půlhobit kurýroval na lůžku. Většina práce v kuchyni tak zbyla na Lipiho Hopkala. Nebyla sice náročná, ale bylo jí rozhodně více. Kahanec svého pomocníka řídil z postele.

„No jo, porád! Nemám čtyři ruce! Teď musím začít vydávat jídlo. A tady se mi to stejně připálilo!“.

„Musíš být šikovnější, musíš si ty věci uspořádat. Pak to stihneš. Já jsem už vařil sám pro víc lidí, než je na Karpenu“.

„Já sem taky vařil pro víc... osob najednou. Tak mě nepoučuj“, zalétly hobitovy vzpomínky do Kardamu.

„Bacha! Bryndáš!“.

„Já si myslím, že nejses tak nemocnej, jak se děláš. Podívej se na ostatní...“.

„Mám bojový zranění a klid na lůžku. Ještě pár dní se to bude hojit. Prostě to musíš vydržet“.

Lipi to vydržel. Jeden den. Pak začal držkovat ještě víc. Je pravda, že se teď musel daleko víc ohánět a že Kahanec své zranění také trochu přifoukl a na lůžku se mu očividně zalíbilo, ale Lipi

jako by si neuvědomil, že v kuchyni nejenom pracuje, ale i spí. V teple a relativním pohodlí.

„Tak co bude s těma fazolema? Jsou určitě ještě tvrdý, a máš už nakrájený uzený? Takhle budou nadávat. A přines mi čaj“.

„Tak a dost! Já na to už kašlu! Dávám výpověď! Starej se vo tu tvoji kuchyni sám! Končim!“, nakrknul se Lipi definitivně a hodil vařečku demonstrativně na zem.

„Tak padej! Sbal si věci a běž si, von se někdo místo tebe najde. Někdo, kdo si umí víc vážit dobrého fleku!“.

A ten někdo se našel. Téměř ihned. Jorchen Kierke! Rasista Kierke, který sice Kahancem jakožto půlhobitem pohrdal, ale zároveň moc rád opustil studenou kajutu, která bude bezpochyby stále vymrzlejší a vymrzlejší. A bylo to moudré rozhodnutí.

„Hlásím se do služby, pane Kahanec. Místo toho drzyho hobita! Teda, pardon...“, zarazil se hraničnick, když si na bývalou Lipiho pryčnu složil své deky.

„Mě to nevádí. Já se tim svym hobitem fotrem taky zrovna nechlubim“.

„Vážně? Já na vašem místě bych se teda propadl hanbou, ale oceňuju, že se dovedete podívat pravdě do očí“.

„To je holt takovej smutnej osud. Tak teď dojdí pro suchary, naplní konev do třetiny vínem a zbytek dolej vodou, dovař ty fazole a dej každému na palec uzenýho. A kdybys mi natřásl polštář“.

„Rád“, odpověděl Jorchen a udělal vše kupodivu bez reptání. I ten polštář půlhobitovi Kahancovi natřásl. Ten si spokojeně zdřiml a celé odpoledne pak zasvěcoval Jorchena do chodu svého království.

‘Hobit, který se stydí za to, že je hobit. To je takovej lepší hobit. Může se z toho tak nějak vyvinít’, pomyslel si Jorchen a blaženě si natáhl ruce ke kamnům. A dole v kajutě se zatím Lipi Hopkal balil do druhé deky a drkotal zuby.

„Tak do fronty, pánové! Seřad'te se a nepředbíhejte! Na všechny se dostane. Příteli Worreli, ty můžeš první. Nevypadáš zdravě“, nandal protekční porci elfoví Jorchen. „A přijď se ohřát do kuchyně“, Jorchen rychle pochopil všechny výhody svého nového působiště a nová práce mu nijak nevadila. Ostatně, za dva dny přestalo Kahanec lenošení bavit a opět se ujal svých povinností.

„Pevnina na dohled!“, zařval ze strážního koše námořník Kazda.

„Álfheim, malebný Álfheim! Ostrov svobody!“, pustil Jorchen naběračku, „Nandejte si tu polívku sami, podle libosti... já se teď budu kochat“.

Za půl dne Karpen skutečně přistál. Bylo příjemné počasí, svítilo slunce a ostrov tonul v zeleni.

„Příteli, příteli! To je krása! A támhle ty malebné stavby a ti milí obyvatelé nás vítají!“.

„No, příteli. Já teď zmizim a budu zmizet. Nikdy si mě neviděl“, odpověděl nervózně Worrel Sovák a odebral se do podpalubí.

Jorchen to příliš nevnímal. Byl nadšený. Nemohl se dočkat až opustí palubu.

„Takže, pánové. Na dva dny tady zakotvíme. Budou zdvojený hlídky. Zdejší obyvatelé nemají dobrou pověst. Kradou. Takže doplníme vodu a pokusíme se nakoupit čerstvý potraviny. A spát radši na lodi“, zavelel Bolen a hraničnick jej našťestí neslyšel.

„Slyšeli ste? Budeme se pohybovat pouze ve skupině a nebudeme chodit daleko od lodi“, zahřimal vůdce Nurnských Zoltar Zemikosa. „Kurva, Jorchene, kam deš? Nevodcházej!“.

Hraničnick však Zoltarovo řvání nevnímal. Zdravil se s přítomnými ostrovany, kteří se shromáždili v přístavišti. Jednak ze zvědavosti a jednak za účelem výměnného obchodu. Elfí ženy nesly košíky se zeleninou a drůbeží. Muži spíše přihlíželi. Jorchen vytáhl hrst zlatáků a začal jimi obdarovávat skupinu povykujících elfů. Okamžitě okolo něj bylo plno. Věčně popudlivý a nasupený Jorchen se náhle změnil na laskavého člověka a s nadšením přijal pozvání, kterého se mu dostalo od jedné rodiny, aby navštívil jejich stavení. Někde za ním křičel vůdce, že je to vzpoura a ať se okamžitě vrátí. Hraničnick na to kašlal.

„Malebný příbytek. Krása. Krásné to tu máte“, rozplýval se Jorchen, když byl uveden dovnitř obydlí. Jako všechny stavby na Álfheimu se i tato skládala pouze z jedné místnosti. Uprostřed bylo otevřené ohniště, kouř přímo unikal dírou ve střeše. Celá rodina tak bydlela pohromadě. Mladí i staří. Trochu soukromí poskytovaly pouze kožené nebo látkové závěsy. Na stěnách visely různé lovecké trofeje, kožešiny a běžné potřeby pro chod domácnosti. V Gwendarronu by takový dům byl bezpochyby označen jako nuzný, ale hraničnick to vnímal jinak. Dostal kus pečené přímo z roštu a jeho noví přátelé mu nalili i roh medoviny. Byl šťastný.

„A tady ten krásný vzor na lemu té vaší sukně, jakou metodou jste to dělala?“.

„To je křížkový steh“, vysvětlila mu ochotně elfka, zatímco její manžel Jorchenovi předváděl svůj luk.

„Mistrovská práce! Ty detaily! To si musím zakreslit“, vytáhl hraničnick notes a začal si dělat poznámky. Místní jeho počínání zvědavě sledovali a Jorchenovi náhle něco došlo.

„Vy asi neumíte číst a psát?!“.

„A k čemu? Když bysme něco takového potřebovali, tak zajdeme za někým kdo to umí. Třeba za krullem nebo vědmou“.

„Ale to je chyba! To je chyba! Počkejte. Tady!“, vytáhl Jorchen kožený váček a odsypal z něj pořádnou hrst zlatáků. „Postavte školu. Tady to bude stačit. Vzdělávejte se! Šířte tu svojí úžasnou kulturu i mimo Álfheim. Patřte přeci do velké rodiny elfích národů“.

Jeho hostitelé nabízené zlato rádi přijali. Na oplátku přinesli hraničnickovi celého srnce, několik kachen navlečených na provaze a koš vajec. A jako vrchol mu věnovali i vysoké kožešinové boty s lidovým vzorem. Dojatý Jorchen si okamžitě sundal své staré boty a demonstrativně je vhodil je do ohně. „Vždyť ty nově tak krásně hřejí, a jak jsou pohodlné“, liboval si. A čas zatím utíkal.

„Tak, to je jasný. Unesli Jorchena!“, oznámil ostatním vůdce.

„Seš si jistě?“.

„Sem si jistě! Byl naivní a padl do léčky...“.

„No... já nevím...“.

„Ale já vim! Sestavím teď trestný komando a zachráníme ho. A pak mu pořádně vytmavim, že neposlouchá rozkazy!“.

Zemikosa shromáždil Nurnské, a s výjimkou ukrývajících se Worrela a liného Bolbucha, pak všichni vyrazili. Již se smrákalo. Doptat se nebylo těžké.

„A představte si, že někde jsou takové primitivní země, kde se tolerují různé podrasy“, napil se zhluboka Jorchen medoviny. „Třeba hobiti, kudúci, trpaslíci nebo barbaři! Je to pěkný svinstvo! Nahnal bych to všechno do lágrů! A makat by museli! Jako v Trindindolu. Vyprávěl jsem vám už o Trindindolu? To je krásná země. Všechno nový... slyšel jsem teda. Já tam sloužim u Hraničního sboru. Těžká a zodpovědná služba. A...“.

Více se však již říci nestačil. Dorazila Zoltarova záchranná výprava. Nurnští vpadli dovnitř.

„Jste vobklíčený! Vydejte zajatce!“, zařval Zemikosa. Nastalo trapné ticho. Celá elfí rodina si nově přichozí zvědavě prohlížela. Dwany Růžička se rozpačitě podíral pod helmou a podíval se na vůdce. Ten se vzpamatoval.

„Takže my tě tady celej den hledáme, protože vo tebe máme strach, a ty si tady sedíš na prdeli! Porušil si zákaz, kterej sem vydal! Víš co se všechno mohlo stát?“.

„Neser, Zoltare. Neser!“

„Zavři zobák a zvedej se! Nebudeš porušovat bezpečnostní opatření!“.

Jorchen výhružně mlčel a zvednout se

nehodlal.

„Hele vůdče, tak mi deme zpátky na loď. Si to tady vyříd' sám“, oznámil Dwany a Nurnští opustili místnost.

„Dobře, hlavně se držte pohromadě a nezapomeňte na zdvojený hlídky. Já vás hned doženu. A ty? Ty... ty si dělej co chceš! Ale příště tě nezachraňuju“, počastoval ještě Zoltar hraničnicka a vyšel také ven. Protáhl se a zamyslel se.

„Možná sem to přepískl. Ztracenej Kierke! Von si bude spát teďka s nákou elfí děvkou a já abych se díval na chrápajícího Bolbucha a poslouchal smrkajícího Sováka. To teda ne!“, zaláteřil Zoltar a pomalu si rukou přejel po svém legendárním příklopci. Tento mnoha pověstmi opředený předmět pocházel od nějakého skřetího šamana z Kardamu. A Zoltar jej považoval za to nejcennější, co má. Záhy totiž poznal, že se nejedná jen o pochybný módní doplněk, ale že příklopec značně zvyšuje theurgovu přitažlivost u osob opačného pohlaví. Zoltar zamrkal očima a osamoceně se vydal do elfí vesnice. Na lov. Čímž pádem porušil své vlastní bezpečnostní opatření hned několikrát.

„Jo, to sem si užil. To sem ale kanec. Ty elfky sou docela dobrý. A takový divoký“, probudil se druhý den ráno Zoltar. Seděl teď nahý na kožešinovém lůžku a zálibně si prohlížel svůj včerejší úlovek. Mladá elfka nedělala včera v noci žádné cavyky a hned theurga pozvala do svého lože.

„Tak, buď zdráva. Já musím zas táhnout vo dům dál“, poplácal elfku Zoltar a vykulil se z příkrývek. Lině se protáhl a začal se soukat do zbroje.

„Zase se někdy stav“.

„Panečku. Takhle to má být. Žádný štráchy s tím. Žádný přemlouvání a společenský řečičky. Prostě šup, šup“.

„Kdes byl? Neměl si náhodou být v noci na lodi?“, ironicky jej na Karpenu přivítal Jorchen, který si již stačil odnést všechny dary do lodní kuchyně.

„Byl sem si uživat. Ostatně jako ty. Já můžu. Sem vůdce a situaci jsem vyhodnotil jako bezpečnou. A jaký to bylo? Byla ta tvoje taky taková divoká, jako ta moje?“ zvědavě se hraničnicka zeptal vůdce a tvářil se, jako by se včera nic nestalo.

„Ty prase! Já se choval slušně a jako na návštěvě! Tomuhle, cos udělal, se říká prznění rasy! A na to sou zákony!“.

„Jaký prznění rasy?! Sem si akorát vrznul, ty zákone!“ , rozesmál se vůdce Nurnských.

Přituhuje

Další den opustil Karpen álfheimskou zátoku za slunečného počasí. Do plachet se opřel vítr a loď si elegantně prorážela cestu vzdušnými vlnami. Když ostrov zmizel z dohledu nastala na lodi poněkud pochmurná nálada. Další pevninu spatří mořeplavci až někdy za měsíc. A pokud bohové dají, tak to bude už Hoburg. Nurnští si všimli zajímavého jevu. Den jako by se prodlužoval a noc naopak krátila. Krach jim vysvětlil, že čím víc budou severněji, tím více tomu tak bude. A že nakonec noc ustoupí zcela. V zimních měsících se však situace zcela obrátí a vládnout bude naopak noc.

V lodní kuchyni se teď vařilo a peklo z čerstvého masa zakoupeného na Álfheimu. K dispozici byly také vejce a vzhledem ke stále chladnějšímu počasí se začalo také pravidelně vydávat horké víno. Na stravu si rozhodně nikdo stěžovat nemohl. Se zimou to však bylo horší. Ostrý severní vítr s sebou přinesl i první sněhové přeháňky. Všude bylo vlhko a lezavo. Ti, co spali ve velké kajutě, si do ní sice přinesli malinká přenosná kamínka, ale ta zdaleka nestačila vytopit celý prostor. Nurnští alespoň byli vděční Worrelu Sovákoví a jeho homunkulovi, který za ně držel hlídky ve strážním koši. Jemu to bylo jedno. Ke slovu přišlo teplé prádlo a dlouhé kožešinové kazajky, kterých byl naštěstí na lodi dostatek. Jorchen si velmi chválil své nové boty. Byly skutečně teplé a pohodlné. Je však třeba podotknout, že kdyby hraničnick od elfů dostal sandály, tak by je nyní nosil také a hlasitě by je chválil.

Na lodi zavládla nuda. A nejvíce se nudil bocman Kosatka. Rozdělování posádky do služeb a dohlížení na mužstvo pro něj byla rutina. Kdyby bylo na něm, zavedl by na lodi mnohem přísnější režim. Vládl by bičem. Nejvíce ho štvalo, že ze své pravomoci nemůže tak docela zapráhnout Nurnské do pořádné práce. Rád by jim ukázal co je to tvrdý námořnický úděl. A také již dlouho nikoho nezmlátil. Kapitán Bolen nerad viděl, když používal fyzické násilí.

„Tak co, Thogeyi? Nuda, co?“ , zeptal se bocman barbara.

„Jo, chtělo by to nějaký vzrůšo“, přikývl hlavou Rhak Thogey, který jako jediný z posádky měl na sobě pouze úspěšnou košili. Barbarovi zima nevadila.

„Mohli bychom uspořádat pěstní turnaj. Aspoň bych někomu rozbil hubu. Ty piráti byli jenom taková rozvíčka“.

„Jo, to jo. Stejně si jich nejvíc vyřídil ty. Já bych jim taky polámal žebra, kdyby mě ten

Hopkal nevtrořil. Stejně si myslím, že to udělal schválně“.

„Si piš, určitě je to zákeřnej pidimuž. Tak já teď vyhlásím ten turnaj pro vopravdový bijce“.

Jak řekl, tak i udělal. Bocman Kosatka se postavil na palubu a zařval, co měl na srdci. Nikdo se však do této zábavy příliš nehrnul. Kosatka tak začal své případné soupeře hecovat.

„Tak kdo si to se mnou rozdá? Vo zlatku, nebo třeba taky vo čest? Co třeba ty, staříku? Všim sem si, že nosíš brnění a taky dovedeš dát ránu. Dáme si cvičný kolečko. Nic vostrého. Jenom pěsti“.

„Polib mi prdel, uřvanče! Takovejch jako ty už sem v životě viděl“, odsekl mu Bolbuch.

„No tak pod'. Bojíš se, co? Máš srdce u prdele, co?“.

Okolo nich se postupně vytvořil hlouček přihlížejších. To se bocmanovi líbilo a hecoval Bolbucha dál a dál.

„Hele, Zoltare. Neměl bys to zatrhnout? To tady jako někdo bude mlátit našeince? Ten hajzl provokuje skoro pořád“, řekl vůdci Nurnských Jorchen.

„Kapitánovi to nevdá. Nikdo se akorát nesmí zranit. A když to na chvíli zažene nudu, tak proč ne. Pěstní souboje se v námořnictvu pořádají. To je taková tradice...“.

„Houby tradice. Kecáš!“.

„Hele, aspoň se pobavíme, ne? A kdyby šlo do tuhého, tak samozřejmě zakročíme“, pokrčil rameny Zemikosa a zvědavě celé situaci přihlížel. „Bolbuch do toho asi jde“.

A trpaslík Bolbuch nakonec výzvu opravdu přijal. Oba soupeři si sundali kabáty a zaujali výchozí postoj. Ještě předtím, ale mrkl Bolbuch na Worrela. Kouzelník zdánlivě pouze poplácal trpaslíka po rameni na povzbuzení, ale ve skutečnosti na něj seslal posilující zaklínadlo. Kosatka si ničeho nevšiml.

„Takže boj holejma rukama, žádný zbraně. Jakmile bude jeden na zemi, boj končí. Jestli si chce někdo vsadit, tak může“, vyhlásil kormidelník Krach podmínky.

Bolbuch byl starý, ale houževnatý, a také byl notně otlučený životem. Navíc jej podpořil Worrel poněkud nestandardním způsobem. A tak si věřil. Kosatka byl vyhlášený přístavní rváč. Sílu měl skutečně ohromnou. Jeho živelná touha si do někoho prašit byla velická.

Oba soupeři okolo sebe chvíli kroužili, ale brzy došlo i na první rány. Boj byl dlouho vyrovnaný. Kosatka rozhodně nečekal, že starý trpaslík mu bude klást takový odpor. Krvácel z nosu a měl natržené obočí, takže na jedno oko téměř neviděl. Soupeři si vyměnili další sérii ran. Kosatkovi se podařil zásah do trpaslíkových žeber až to zapraštělo. Bolbuch zavravoral, ale ještě stačil

Kosatkovi ránu vrátit. Ten téměř upadl a musel ustoupit až skoro ke stěžni. Pak se však bocman vyřítl k závěrečnému výpadu a srazil Bolbucha k zemi. Ale bylo to skutečně velmi těsné. K bocmanově nelibosti ocenila většina přihlízejších spíše výkon trpaslíka. Kosatka vycítil náladu publika a přemohl se. Přistoupil k soupeři a pomohl mu vstát.

„Dobřej boj a čestnej. Vyhrál jsem. Ostatně, jak jinak!“, zamáchl si bouli na čele bocman a výhružným pohledem přejel po ostatních. Jediný kdo mu zatleskal byl Rhak Thogey.

Následující dny byly krušné. Karpen vypadal na vzdouvajícím se moři jako dětská hračka. Děšť se změnil na sněhovou plískanici. Bylo nutné odklízet těžký snih z paluby. Po ránu se začala objevovat námraza. Na hlídku do strážního koše bylo nutné si s sebou vzít provaz a nahoře se upoutat. Paluba lodi byla na kapitánův rozkaz posypána pískem, aby to tolik neklouzalo, a byla natažena lana, aby se v případě nouze bylo čeho chytit. Posádka mlčky plnila své povinnosti. Jediným rozptýlením byl pravidelný výdej alkoholu a někdy, když bylo moře klidnější, se také večer ti, co nebyli zrovna ve službě, sešli v podpalubí a kormidelník Krach vyprávěl různé historky nebo hrál na své staré skřipky. Jako všichni námořníci, tihli i ti z Karpenu k pověrčivosti. Vynikal v tom hlavně kuchař Kahanec, ale nebyl zdaleka jediný. Při takovém večerním sezení se z takového jednookého obra Berdy stalo malé dítě, které nábožně viselo Krachovi na rtech. Kormidelníkovo vyprávění bylo často přerušováno nejružnějšími doplňujícími dotazy a po skončení ještě někteří vášnivě diskutovali o tom, co slyšeli. Nurnští se občas rádi zapojili.

Byly zdvojeny hlídky, do kterých se nyní museli chtít nechtě zapojit i muži velitele Zoltara Zemikosy. Důvodem byla obava z případných ledových ker, které se v této oblasti, podle kapitánových zkušeností, již mohly objevit. S krajním odporem se tak hlídka musela nasoukat do provlhlého oděvu s vysráženou solí a jít na dlouhé čtyři hodiny zírat na neklidné moře. Jorchenu Kierkemu přibyla ještě jedna povinnost. Musel teď v kuchyni u kamen sušit mokré oděvy. Byla to nepřijemná práce, neboť za věčného houpání bylo nutno dávat pozor, aby se sušené šatstvo nepřipálilo nebo přímo neshořelo. Ale zase nemusel hraničnick do hlídky, takže si nestěžoval.

Barbar Grendell se naklonil přes palubu a za šhubavých pohybů jej opustila snídaně. Bylo mu špatně a měl popelavou barvu. Nedaleko od něj činil podobně i Lipi Hopkal. Počasí bylo tenhle den obzvlášť mírné.

„Aspoň je tady čerstvej vzduch. Dole

v tom smradu se nedá vydržet. Worrel to tam zase všechno poblíl“, utřel si ústa Grendell.

„Zvrací teď pořád, když má teda co“, souhlasil Lipi. „Navíc má horečku... hele támhle se potácí Jorchen“.

„Zdar. Hele, vemte tady tu polívku Sovákovi, nalejte to do něj. Pomůže mu. Já musím zpátky, nechci přijít vo dobrej flek“, rýpl si do hobita hraničnick, a ten jenom vztekle zakoulel očima. Výpověď Kahancovi byla skutečně pitomost, ale nahlas to Lipi přiznat nechtěl.

A tak plynuly týdny. Bouře byla někdy tak velická, že bylo nutné uhasit oheň ve všech kamnech. I v kuchyni. Vydávala se pak studená strava, která se skládala ze sucharů, slanečků a slaniny. Jídla bylo sice dost, ale mnozí o ně ani nestáli. Výjimkou byl Rhak Thogey, který se ládoval, jak to jen šlo. Někdy si bral i za ostatní. Barbarovi bylo dobře.

Hoburg

Nakonec se však loď probíla severním počasím. Bylo to o tříadvacátých poradostinách, kdy hlídka upozornila na souvislý pás mlhy, z které tu a tam vystupovalo strmé pobřeží. Když se odpoledne mlha protrhala, stala se posádka Karpenu svědky úchvatné podívané. Pobřežní skaliska se zvedala desítky sáhů do výšky. Ze skalní masy padaly do moře desítky větších i menších vodopádů. Skála byla místy porostlá trsy jasně zelené trávy, která se mísila s poli mechu. Ten hrál celou škálou barev. Od červené až po tmavě zelenou. Obrovská hejna šedých a bílých ptáků se vznášela nad pobřežím. Jejich křik doléhal až na loď.

Prakticky všichni se seběhli na palubu a po měsíci na otevřeném moři cítili úlevu. Vzrušeně ukazovali k pobřeží a nijak jim nevalil ostrý severní vítr, který však pomalu ustával. Na kapitánův rozkaz byla vydána horká kořalka a víno.

„Tak, a jsme tady“, křikl Zoltar Zemikosa. „Kdy přistaneme, kapitáne?“.

„Když se nezmění počasí, tak zítra. Hoburg leží támhle za tím ostrůvkem. V zátočině“. „Myslíte Rulleho zátočinu? S tou věžeňskou kolonií?“, poukázal Worrel Sovák na své znalosti.

„Ne, ta je ještě dál na východ. Zítra přistaneme v Hoburgu. Tam žádní vězni nejsou“.

„Je to obchodní stanice. Žije tam malá mubarrathská posádka a hlavně lovci kožešín. Myslím, že tam bude kotvit víc lodí“, vmísil se do rozhovoru kormidelník Krach.

„Doufám, že tam prodáme všechny ty

věci, co je vezem. Myslíte si, že se vyplatí nakoupit tam ty kožešiny a dovézt je domů?“, zajímal se hobit Lipi.

„Určitě. Ale my pak plujeme ještě dál na sever. Takže bych to nechal až na cestu zpátky“.

„A jak dlouho si myslíte, že poplujeme tam nahoru?“.

„Tak to absolutně netuším. Týdny? Měsíce? Musíme zjistit v Hoburgu, jak se to letos má s ledem. Dokonce se může stát, že v Hoburgu zakotvíme na celou zimu a na sever vyrazíme až jaře. Když led povolí...“.

„He? Vůdče, slyšel jsi to?“.

„Slyšel. Stát se může všechno. Až přistaneme, tak se poradíme“.

Následující den Karpen přistál. Hoburg byla osada, která se skládala z nějakých dvaceti dřevěných baráků. Byly primitivní a bytelné. Stály v půlkruhu okolo zátočiny, která částečně chránila kotvící loď před rozmary otevřeného moře. Bylo zde postavené dřevěné molo. To ale bylo určené jenom pro čluny. Lodě musely kotvit dále na moři. Ted' se zde kromě Karpenu nacházely dvě. Jednou byl spíše větší člun, ale druhá byla rozhodně větší než Karpen. Bachratá obchodní karaka, která měla nejlepší léta již za sebou.

„To je Severní kráska! Tu loď znám. Kromě nákladu sem na léto vždycky vozí i holky“, zahlásil Kosatka. „Majitel určitě ví co dělá. Tady nemá široko daleko konkurenci...“

„Plovoucí bordel! No, to mě podrží!“, vyjekl Zemikosa. „Tady se mi začíná líbit. Večer si asi vodskočím“.

„Neměl by ses spíš věnovat svým povinnostem? Zatím vůbec nevíme, co bude dál. Ty kecy vo tom zinnim pobytu tady byly doufám jenom kecy?!“, zavztekal se Jorchen.

„Klid, všechno bude. Večer budu na tohle téma jednat s Bolenem a Krachem. Vy se postarejte vo vykládku zboží“.

Oba čluny Karpenu měly napilno. Postupně na souš dopravily všechny Nurnské i většinu posádky. A také bečky a balíky se zbožím. Na lodi tak zůstala jenom nezbytná hlídka. Na břehu byly obklopeni několika zvědavci. Dorazili také dva vojáci ve vyrudlých uniformách. Či spíše v něčem, co uniformu vzdáleně připomínalo. Varkoče v červenobílých barvách byly doplněné náhodnými kusy oděvu. Vojákům velel zjizvený barbar.

„Foldysach“, představil se. „Pánové jsou z Gwendarronu. Podle vlajky. Přijeli jste obchodovat nebo lovit?“.

„Oboje“, zahlásil Grendell a vysloužil si za to nevlídný pohled kapitána Bolena.

„Takže zaplatíte poplatek za obchodování

a za každé luk nebo kuši extra poplatků. Na to sou zákony. Co máte na prodej, můžete vodnýst támhle do boudy. Chovejte se tady slušně a nevyvolávejte žádný potíže“.

Poplatek za obchodování zaplatil Bolen, poplatek za držení střelných zbraní Zoltar Zemikosa. Jorchen jako obvykle držkoval, ale nakonec dostal lepší náladu. Společně s Lipim a Worrelem se jim podařilo prodat všechno zboží, které vezli. A za velmi slušnou cenu. Dobře se prodával především alkohol, ale i za látky obdrželi mnohem víc než činila pořizovací hodnota. Naprostým trhákem se staly nejrůznější kloubouky a čepice. Prodlali je všechny s obrovskou marží.

Prohlídka Hoburgu jim mnoho času nezabrala. Bylo to nehostinné místo. Nizké baráky byly stavěny z dovezených prknem a klád. Tady žádné stromy, ba dokonce ani keře nerostly. Okna byla malá a poloprůhledné blány mnoho světla dovnitř nepropouštěly. Zato okenice byly důkladné. Střechy byly pokryté dmy. Všude tekly větší či menší potůčky z tajícího sněhu. Přes ty největší byla hozena prkna, ale i tak za chvíli všem pořádně čvachtalo v botách. Nakonec se všichni slezli v té největší boudě, která sloužila jako jídelna a nálevna. Bylo zde teplo od ohromných kamen a podávalo se výhradně pečené nebo vařené maso. Sobi, tulení nebo rybi. K pití slabé pivo dovezené z kontinentu nebo kořalka.

Nurnští se pokušeli od několika místních získat nějaké informace o tom, co se nachází dále na severu, ale mnoho se toho nedozvěděli. V okolní krajině bylo ještě několik loveckých boud, které byly obývány pouze během krátkého léta. Nejs severnějším místem, o kterém se dozvěděli, byly Hladové hory, které se prý táhnou neznámo kam.

„A co gulidi?“, otázal se zvědavě Worrel Sovák, který si užíval pevné půdy pod nohama.

„Nejspíš báchorky pro děti, ale občas z hor zabloudí troll. Zrovna předevčirem jednoho ulovili. Jsou to nebezpečné bestie“, odpověděl mu jeden z místních.

„Troll! Tak to je skvělý“, zaradoval se Zoltar a nechal si vysvětlit, kde byl uloven. Následně opustil boudu.

„Kam zas de?“, zeptal se Grendell.

„Bohové vědí. Pořád někde courá. Místo aby rozhodl, co budeme dělat dál“, sykl Bolbuch pojídací pečené maso, které si rozkrájel na malé kousky, protože zuby už mu mnoho nesloužily.

„Stejně to za něj rozhodne Bolen. Tohle mě štve nejvíc. Že neví někdo z nás, ale kapitán Karpenu. Zemikosa mu jde akorát na ruku“, rozčilil se Lipi Hopkal.

„Neví, protože neví, kudy dál. Nemá ideu. Možná už mu došlo, že ty pytle granátů sou

jenom přelud. Kdyby aspoň menoval zástupce. Ale to von ne. Prej to všechno zvládne sám. Blbec!“, ulevil si hraničnick Jorchen.

Zemikosa se vrátil asi za dvě hodiny. Svě druhy nalezl tam, kde je opustil. Tvářil se vítězoslavně.

„Tak co, vůdče? Co budeme dělat dál?“.

„Večír mám poradu s Bolenem. Ostatně, to už jsem říkal. Ale koukejte, co sem koupil za pět stováků“, vyndal vůdce na stůl nechutnou zakrvácenou věc velikosti lidské pěsti.

„Tfuj! Co to je?“.

„Trollí voko. Už sem z tý mrtvolý zachránil jenom jedno. Fakt ho ty lovci složili. Potloukal se tady kolem“.

„Voko! Z trolla! A za pět stovek? Ty seš blázen?“.

„Blázen seš akorát ty, Thogeyi! Vš prdlajs, k čemu takový věci sou...“.

„Možná je to bezmeg magický jakýsi“, kývl hlavou Worrel Sovák.

„Přesně. To je vidět, že seš študovanej a ne zabeďněnej jako některý vostatní“, pochválil elfa vůdce. „Večír to vyvařim, a teď mě vmluvte. Domluvil jsem se s Kosatkou, že zajdem do toho hampejzu. Prej deš taky, Thogeyi?“.

„Jo... jdu. Kosatka mě pozval, že sem prej dobrej chlap“.

„Kdyby si se radši staral vo to, co bude dál“.

„Všechno se včas dovíte...“.

„Tak aspoň jmenuj zástupce, ne! Stejně na to nestačíš“.

„Dej mi pokoj se zástupcem, mám všechno pod kontrolou...“.

„To teda nemáš, když se akorát taháš po pajzlech a hanbincích“.

„Tak to těžko, naposled sem byl v Nurnu a to už je pěkných pár tejdňů!“.

„Toho zástupce by si ale menovat měl“, přidaly se i další hlasy. Vztekly Zemikosa nakonec ustoupil.

„Dobře. Když teda chcete! Tak tuhle Bolbuch bude zástupce, jasný! Budete ho poslouchat!“.

„Jak chceš. Budu. Ale dělat budu stejně kulový“, uskl z pohárku právě jmenovaný trpaslík Bolbuch. Bylo mu to skutečně jedno. Byl družinovým veteránem a z tohoto faktu vyplývala jeho přirozená autorita. Navíc to vždy uměl hrát tak trochu na všechny strany.

„Spokojený? Takže já si jdu trochu zaskotačit. Ať ještě pak stihnu tu poradu. Jo, Bolbuchu, na tu poradu příd teda taky“, vstal Zoltar i s Thogeyem a zmizel.

„Hele, co to říkal, že bude dělat s tím

vokem? Von ho bude jako vařit? To je prase“.

„Já myslím, že se jedná vo nějakéj alchymistickéj postup. Třeba si myslí, že z toho vytěží nějaký bahno. Myslim magický bahno“.

„Jo... aha. No, když to říkáš ty, Worreli, tak to bude asi pravda“, přitakal elfovi hraničnick Jorchen Kierke.

Návštěva Severní krásy Zoltara zklamala. Musel si nejprve vystát potupnou frontu, skládající se z několika vojáků místní posádky, a navíc jej předběhl drzý bocman Kosatka. Pak se ocitl v uboze zařízené kajutě rozdělené látkovým závěsem na několik komůrek. V každé byla pouze dřevěná postel s nepovlečenou matrací. Na nějaké vybírání nebyl čas. Zoltar se tak ocitl ve společnosti připité ženštiny, která by klidně mohla být jeho matkou. Lině se na Zoltara podívala a oplzlým gestem mu naznačila, aby vykonal to, proč sem přišel. Vůdce Nurnských málem couvl, zvláště poté, když se z ostatních komůrek ozývaly hekové vzdechy, které k takovému místu neodbytně patřily. Nakonec se však pochlapil a odbyl si to, co měl.

„Cháááách...“.
„Ááááách... já... já... ó...!“.
„Chách!“.
„Ach...!“.
„Áááá...“.
„Chách...!“.
„Áááá...!“.
„Jé... já...!“.
„Chááách...!“.
„Áááá...“.
„Chá...“.
„Chááách!“.
„Jéééé!“.
„Chách, chách...!“.
„Chááá...!“.
„Chach, chach“.
„Ááááá“.
„Už...?“.
„Chách, chách...!“.
„Áááá...!“.
„Chááách!“.
„Ááá... ááá...“.
„Jááá... jááá... áááááááách!“.
„A...“.
„Ááá... tfuj... jeh...“.
„Zaplat' venku...“.

Spěchal, aby měl celý akt co nejrychleji za sebou. Pak nechal u dohlížejícího vypaseného trpaslíka několik zlatých a s úlevou vyšel na čerstvý vzduch. Rovnou zamířil k molu, kde se nechal odvézt na Karpen. Tam si vybalil nepořádně složenou alchymistickou soupravu a pro jistotu si

namíchal lektvar, jehož složení bezpečně znal nazpaměť již dlouhá léta.

Na večerní poradě v kapitánské kajutě byl Zoltar včas. Dostavil se i trpaslík Bolbuch a to značně loudavým tempem a s flaškou v ruce.

„Prohlídka lodi ukázala, že obšívka je v pořádku. Vyměnili jsme jednu naprasklou přičku, nikde nebyl zjištěn žádný průsak vody. Místo vyloženého zboží jsme dali odpovídající zátěž, vodu jsme doplnili a dokoupili jsme nějaké čerstvé maso“, odškrtával si Bolen ze seznamu.

„Takže Karpen může pokračovat dále. Otázka je, kudy?“, rozložil rukama Zoltar.

„Ono to vlastně není ani složité. Vrátime se teď trochu na západ, a pak se vydáme na sever. Budeme se snažit kopírovat pobřeží. Nesmíme se ale plavit moc blízko, aby nás případná bouře nevrhla na skály. Všechno ovšem závisí na tom, kam nás pustí led“, pokrčil rameny Krach. „Nemáme žádný pořádný mapy té oblasti. Ale je celkem jasný, že ten Tarnor bude někde u pobřeží. Podle toho náčrtku tam možná bude i stát maják. Nebo jeho zbytky“.

„No a nemůžeme tam dojít pěšky? Karpen by zůstal tady a my se budeme snažit jít po břehu“, navrhl trpaslík Bolbuch, který se na zemi cítil mnohem lépe než na moři.

„Nesmysl. Budou tam skály, terén může být naprosto neprůchodný. Na lodi máme aspoň větší pohodlí a všechny zásoby po ruce. To na ty naše sáně nemůžeme nikdy naložit“, oponoval mu Zoltar.

„Na zemi ovšem nemůžeme ztroskotat. A já vim, co to obnáší“.

„Jasně, jasně. Ale já bych radši jel tou lodí. Bude to určitě rychlejší. A když to neptjíte dál, tak se necháme vysadit na břeh a dokončíme to pěšky“, trval na svém Zemíkosa. „Půjde to ne, kapitáne?“.

„V zásadě ano. Ale ne vždy jde přistát. Pokud budou u pobřeží takové skály, jaké jsme viděli tady, tak se nikdy nevyložíme. Přesto bych byl osobně pro loď. Výhody jsou jasné“.

„Já nevím, šel bych pěšky. Prostě proto“, nedal se odradit Bolbuch, ale bylo jasné, že se ocitl v menšině.

„Musíme vyrazit ovšem co nejdříve. Dokud jsou dlouhé dny, a i ty se budou rychle zkracovat. Navigace bude velmi obtížná. Nemůžeme moc počítat s jasnou oblohou. Nebezpečím budou také utržené kry, mlhy, chumelenice, bouře, a pak spousta neznámých. Nicméně Karpenu věřím“, shrnul poradu kapitán Bolen.

„Když kapitán věří lodi, tak je to jasný. Pokračovat budeme po moři“, souhlasil Zemíkosa a Krach přikývl.

„No, jak myslíte. Předpokládám, že vyrazet budeme zejtra. To jsme si té pevniny moc

neuzili. Jestli já mám tohle zapotřebí...“, zakroutil hlavou Bolbuch.

„Hele, Bolbuchu. Teď se vrátíme na břeh a všem to oznámíme. A můžeš si dokoupit ještě nějakou kořalku, ne?“ poplácal Zoltar povzbudivě svého zástupce po rameni. Byl rád, že to takhle dopadlo a že další pokračování cesty rozhodl za něj vlastně kapitán.

Zbytek Nurnských zatím na břehu probíral to samé téma. Worrel Sovák se snažil z několik přítomných obyvatel vypáčit nějaké informace, ale nikdo nic nevěděl. Stálým obyvatelem tohoto nehostinného místa byl pouze provozovatel této nálevny, starší a nerudný muž. Jediná konkrétní věc, která z něj vypadla, však alespoň potvrdila, že jsou na správném místě. Skutečně si pamatoval, že kdysi před lety se zde ocitl jakýsi muž s dívkou.

„Byla slepá?“, otázal se ho Jorchen.

„To nevím, podle mě vůbec nemohli přijít od severu. Spíš myslím, že patřili k nějaký lodi, která tady přistála“.

„Ale tady se přeci moc lidí nepohybuje.

To si vážně nic nepamatuje?“.

„Za ty roky, co sem tady, sem viděl spoustu ksichtů. Tady je pořád někdo novej. Vojáky sem posílaj spíš z trestu. Pak tu máte posádky a lovce. Prostě... nic víc nevím“.

„Ale malejch holek tady přece moc není...“.

„Pánové, je to už dobřejch deset let...“.

„Tak děkujeme“, ukončil neplodnou debatu Worrel. „Tohle nemá smysl“.

„A co to zkusit v té vězeňské kolonii? Třeba budou něco vědět“, navrhl Lipi.

„Tam bych teda rozhodně neplul. Slyšel jsem, že to tam má na pově nějaký Karach Bič. Navíc je to v té Rulleho zátočině, a to je ještě dál na východ. Akorát bysme ztráceli čas. My musíme na sever“, namítl Jorchen Kierke.

„To je asi pravda. Podle tady té mapičky ten Tarnor leží na západním pobřeží. Takže i kdybychom pluli dál na východ a doufali, že to pak půjde taky stočit na sever, což nemůžeme vyloučit, tak by to bylo určitě k ničemu“, ukazoval Worrel Sovák na jednom ze dvou plánek, které měli k dispozici z Nurnu.

„Jo, to máš pravdu. No, uvidíme, co tam upeče ten náš táta u kapitána“, dal Lipi za pravdu Worrelovi.

„To ti řeknu rovnou. Nic. Protože je natvrdlej a vidí jenom pytle drahokamů. Aspoň, že menoval toho zástupce“, nasupil se Jorchen.

„Na druhou stranu je fakt, že nikoho z nás nic zázračného nenapadlo, takže bych to nechal, jak se to vyvine...“.

„No jasně, Růžičko! Vono se to nějak

vyvine! Von nás jenom ten Zemíkosa čuch někam zavleče“.

„Máš ty nějakéj zázračnej nápad, Jorchene? Myslim, že ne. Takže tady tlučeme prázdnu slámu“.

„Co si to říkal, hobite pitomej?!“.

„Tak to sme tady dlouho neměli. Hraničnickovy rasový teorie. To nám fakt chybělo“, zašklebil se Lipi.

„Hele, Bolbuch se vrátil“, utnul našťásti další hádku Grendell. „Tak co? Lodi nebo pěšky?“.

„Lodi“.

Plavba pokračuje

Den poté co Karpen opustil relativní bezpečí hoburského zálivu se přihnál víchr. Loď byla bičována proudy vody a vlny dosahovaly výše jejího stožáru. Bylo nutné skasat všechny plachty a utěsnit všechny příklopy. U kormidla se teď střídal Krach s Bolenem, kteří však museli vždy mít k ruce někoho z posádky, aby bylo možné vůbec kormidlo udržet v požadovaném směru. Strava se teď podávala výhradně studená a polovina posádky musela být vždy v pohotovosti, kdyby se přihodila nějaká nenadálá událost. Dva muži byli vyčleněni na službu v podpalubí, kde museli hlídat případný průsak vody.

Po čtyřech dnech nejrudší bouře sice ustala, ale přišel mráz. V lodní kuchyni hučela kamna a kapitán Bolen zavedl přísná pravidla pro pohyb po palubě. Obsluha kormidla i hlídka nyní fasovala neformemný oblek z hovčiny podšitý kožešinou, který dokázal uchránit nositele před krutou zimou. Těchto obleků bylo na lodi několik, a vždy po skončení služby bylo na Jorchenovi, aby se je pokusil co nejvíce vysušit. Z toho důvodu byl omezen pohyb po lodní kuchyni a hraničnick byl přímo zodpovědný kapitánovi za to, že se zde nikdo nezdržuje neoprávněně a nepřekáží. Právo na teplo tak měl většinou jen ten, kdo byl po službě, ale ne dlouho. Pak se musel odebrat do věčně navlhlých příkryvek. Jorchen ovšem čas od času nechal ohřát někoho i mimo pořadí. Věčně nachlazený Worrel Sovák se v kuchyni rozhodně zdržoval mnohem častěji.

Všichni byli promrzlí a bez nálady. Ta povážlivě klesla, zvláště poté co Krach odhadl, že zatím díky bouři a neustálému křižování dokázali uplout jen nepatrnou vzdálenost. Vzdorovat severskému větru by však bylo bláhové. Museli čekat na příznivější období. Nakonec se počasí umoudřilo, zvláště poté co se Karpen vzdálil od pobřeží na volné moře. Po půli měsíce sečna se loď mohla konečně stočit k severu. Objevilo se však další nebezpečí. I na volném moři se začaly objevovat volně plovoucí kry. Zatím jich bylo málo, ale nevěstily nic dobrého.

Hrozbu pro loď představovaly hlavně za mlhy, která panovala často. První střet s ledem, tak na sebe nenechal čekat dlouho. Náraz nebyl nijak prudký, ale i tak dokázal způsobit v kýlu malou trhlinu, kterou bylo nutno okamžitě utěsnit. Bylo to první varování.

„Rychle! Odneste ho do tepla“, zakřičel jednoho rána námořník Kazda a začal se dobývat do lodní kuchyně.

„Co je?“, podivil se kuchař Kahanec, který připravoval toho rána teplou snídani.

Seběhlo se několik dalších členů posádky a společně dovnitř nasoukali veliké tělo jednookého Berdy.

„Asi usnul na hlídce. Nalejte do něj něco horkýho“.

Berda se nakonec probral a nechápavě se koukal kolem sebe. Vypadal ještě pitomněji než obvykle. Za chvíli se zahřál a začal rozmrzat. Po hodině se vzpamatoval tak, že byl schopen promluvit.

„Co se stalo?“, zeptal se ho Lipi Hopkal, když do něj líl horké víno.

„Chtělo se mi strašně spát... a asi jsem teda usnul“, sklopil stydlivě své jediné oko Berda, který do té doby všechny povinnosti činil pečlivě a příkladně.

„Hele, podívejte se, von si tady roztrhl nohavici. A úplně komplet. Je to trhlý přes všechny vrstvy. Asi o nějakéj hřeb“, ukázal všem kormidelník Krach.

„Tak to je jasný. Rychle to z něj stáhněte“, rozkázal Bolen a došel do své kajuty pro hojivý lektvar.

Berda měl nohu v místě roztrženého oděvu nepřírozeně bílou a na omak bylo to místo zcela necitlivé. Bolen do nešťastníka nalil lektvar a začal mu nohu masírovat vlažnou vodou. Berda byl celý nesvůj a tvářil se provinile.

„Můžeš pro něj něco udělat, Jorchene?“, zeptal se hraničnicka Zemikosa.

„A jako co?“.

„Nevím, nějak ho vyléčit. Třeba magicky“.

„Nevím, proč bych se měl starat vo nějakýho Bolenovce. Není to družiník a navíc jsem strašně vyčerpanej. Myslím, že nakonec stejně skape“, pokrčil rameny Jorchen.

„Ale takhle k tomu přece nemůžeš přistupovat. Jsme na jedné lodi...“.

„Prostě pro něj nic udělat nemůžu. Ať prostě leží, a pak se uvidí“.

Berda byl uložen do kapitánovy kajuty do relativního tepla. Ten dobrák se celou dobu omlouval za své selhání na hlídce.

Mráz byl skutečně děsivý. Denní světlo

sice stále převažovalo nad nocí, ale poměr se s děsivou jistotou začínal měnit. Bylo nutné pravidelně odsekávat zmrzky. Vstupy do podpalubí byly zakryté plachtou a i do velkých kajut byla umístěna maličká železná kamínka. Dřevěného uhlí byl dostatek, ale chlad stejně převládal. Každý sáh od zdroje tepla byl hmatatelně cítit. Nejprjemněji bylo v lodní kuchyni, kde byla velká kamna neustále v provozu. Na palubě byl pro hlídku a obsluhu kormidla umístěn železný koš s nádobou na dřevěné uhlí, kde si bylo alespoň možné ohřát věčně zmrzlé ruce.

„Ty, vůdče. Myslím, že by bylo dobře se připravit na nouzovej plán“, oslovil Zoltara Zemikosu kuchařův pomocník a hraničnick Jorchen, když se vůdce přišel ohřát do kuchyně.

„Nouzovej plán?“.

„Kdybysme třeba museli rychle opustit loď...“.

„Jako kdybysme ztroskotali? To je blbost“.

„Přesně. Kdybysme ztroskotali. Musíme bejt připravený. A blbost to teda v těchto podmínkách není“.

„Kapitán říkal, že Karpen vydrží hodně. Že je to dobrá loď“.

„Dobrá, nedobrá. Každá loď se může potopit. Copak to nechápeš?“.

„Chápu. Karpen se ale nepotopí“.

„Bohové! To seš tak natvrdlej? To, že zrovna teď máš na sobě kožich, plný břicho fazolí a pod nohama palubu, přece neznamená, že to tak bude i zejtra!“.

„Ty fazole se vám dneska povedly, jenom tam příště dejte víc špeku...“.

„Zoltare, posloucháš mě?“.

„Ale jasně. Tak co teda navrhuješ?“.

„Aby si každéj pořídil k ruce nějaký zavazadlo, který by šlo v případě ztroskotání rychle popadnout. Navíc jsem si všiml, že ty záchranný čluny...“.

„Záchranný čluny sou v pořádku. Bolen mi to ukazoval...“.

„Ty záchranný čluny maj dutou špičku. A v ní je prostor kam jde něco dát. Takže by bylo dobrý abysme ten prostor vyplnili. Už teď. Pro jistotu. Chápeš?“.

„Chápu. A co do nich chceš dát?“.

„Tak třeba nějakéj stan, spací fusaky, deky, nějaký jídlo, otop. Prostě věci pro přežití. Kdyby se náhodou něco stalo. A každéj aby měl taky ten pytel po ruce, jak sem už říkal...“.

„To je zbytečný. Teď je všechno na svým místě, kde to má bejt. Prostě je v tom pořádek. Všechno najdeš...“.

„Ty seš normální hovado! Posloucháš, co ti vůbec říkám?!“.

„Nebuzeruj! Loď se nepotopí!“.

„Tohle je tvoje poslední slovo?!“.

„Jo! Ať se každéj zařídí jak chce! A teď mi dej pokoj. Jdu se věnovat důležitějším povinnostem“.

Jorchen vztekle zakroutil hlavou. Byl nasupený a je třeba říci, že plným právem. Opustil vůdce a zašel si vyžádat od kapitána povolení, jestli si může takřkajíc vzít něco z eráru. Bolen mu bez problémů povolení vydal. Hraničnick popadl pytel a začal si vytvářet své vlastní osobní zavazadlo. Do pytle si naskládal malý přenosný stan pro dvě osoby, spací fusak, nějakou tu deku, náhradní boty a železnou zásobu potravin.

Za tři dny oznámil Bolen, že Berdův stav se horší. Nešťastník měl horečku a blouznil. Bolen odhrnul pokrývky a všem přítomným ukázal Berdovu nohu. Pod kolenem byla zčernalá a vycházel z ní typický zápach odumírající tkáně.

„Ta noha musí pryč! A to hned, než se otrava rozšíří dál do těla“, konstatoval zjevný fakt kapitán Bolen, který měl své zkušenosti.

„Potřebovat budeme horkou vodu, fáče a kořalku...“.

„A žhavý železo na vypálení rány“, navrhl Worrel.

„Jo, to je dobrý. Pomůže to ránu zacelit. Ale bude to příšerně bolet“, souhlasil Zoltar Zemikosa.

„To už to řezání. Proto ho musíme pořádně zpit. A taky ho budou držet čtyři silný chlapi. Pořádně. Berda má páru a měl by se cukat“, chystal si malou pilu Bolen, kapitán a zároveň jeden ze dvou hlavních aktérů následující události. Tím druhým byl chudák Berda.

„Stejně to nepřežije. Nemá šanci“, podotkl Jorchen Kierke.

„Hele, a ty by si mu nemohl nějak pomoci? Dyt' ty to přece umíš, ne? Dáváš nás vobčas po boji dohromady. A vládneš i magií, ne?“, obrátil se na hraničnicka Zoltar.

„Tohle už dohromady nikdo nedá. Neumím“, velice neochotně odpověděl Jorchen, který jednak obecně neměl rád nikoho z posádky a navíc si tak nepřímou vyřizoval účty s vůdcem Zemikosou. Když se hraničnick takhle zasekl, nebylo s ním obvykle k hnutí.

„Hele... já něco mám. Janterníkovéj sirup. Mohlo by to pomoci. A určitě to neuškodí“, vytasil se s malou lahvičkou Lipi Hopkal.

Nakonec byl Berda přivázán k posteli. Krach, Zemikosa a Kosatka mu drželi pevně ruce a zdravou nohu. Lipi Hopkal byl vybrán k asistenci kapitánovi, který bude fezat. Připraven byl i Worrel Sovák se žhavým železem, kterým měl ránu po

amputaci vypálit. Lipi nalil do Berdy pořádnou dávku kořalky. Ten stále blouznil a pořádně si neuvědomoval, co jej za několik okamžiků čeká. Část kořalky vykuckal okolo sebe, ale Lipi byl neoblomný a líl do něj další. Bolen přistoupil, zbytek kořalky nalil na pilu a začal fezat těsně nad kolenem. Berdovo mohutné tělo se vzepjalo, ale silné ruce jej udržely. Když zuby pily zaskřípaly o kost, tak se někteří přihlížející náhle pozvraceli. Ještě pár tahů a noha byla definitivně oddělena od těla. Lipi ji vhodil do připraveného vědra a přistoupil Worrel s rozpaleným železem. Berda začal řvát ještě víc a málem se vytrhl z pevného sevření. Bylo to děsivé a zároveň velice skličující představení. Maso se škvířilo a vydávalo nechutný zápach. Nakonec Lipi zbytek končetiny namazal janterníkem. Zbytkem chtěl nešťastníka nakrmit, ale Berda měl natolik pevně sevřené zuby, že tahle část operace se nepodařila. Byla ale jediná. Noha byla uříznutá a rána jakž takž zacelená. Ránu mu zavázali čistým plátnem. To již Berda našťěstí omdlel.

„A zbytek je ve hvězdách. Udělali jsme, co jsme mohli“, zkonstatoval kapitán a zabalil všechny nástroje. Lipi odešel na palubu i s vědrem a nohu vhodil do zpěněného moře.

„Moc šanci mu nedávám. Stejně umře“, uškíbl se Jorchen.

„My jsme udělali, co jsme mohli. Ty si udělal prd. I když jsi podle mě mohl“, vyčetl mu Zemikosa.

„Nehodlám se starat o nějakou posádku. Pro mě je důležitá jediná družina. Stejně mám pocit, že jim akorát podlejzáš“.

Podlejšám, jo?! Tady jsme všichni na jedné lodi a to doslovně! Ty seš normální nesnášenlivý hovado!“.

„Hovno! Já si uvědomuju kam patřím. Jsem družiník a ne nějakéj námořník!“.

„Ale my přece musíme spolupracovat! Nemůžeme se pořádně dělit na dvě skupiny. Dyt' my je potřebujeme!“.

„Já ne! Tak to vyhlas rovnou, že posádka se stává členy Nurnský družiny a dej jim třeba podíly a rozhodovací pravomoci!“.

„Ty se fakt blážen. Normální zamindrákovanéj cvok! Dělej si, co chceš!“.

Špatná nálada

Během následujících dní se Karpen dostal do oblastí, kde již pravidelně pluly odtržené ledové kry. Počasí však bylo našťěstí bez mhy, takže hrozícímu nebezpečí se šlo závčas vyhnout. Krach se snažil provést měření o poloze Karpena a přišel s pochmurnou zprávou. Loď se od Hoburgu díky

neustálému vichru, mořským proudům a boufkám vzdálila pouze nějakých sto mil. Vzhledem k tomu, že podle všeho se počasí bude spíše ještě zhoršovat a navíc bude přicházet opravdová severní zima, to nebyly radostné vyhlídky. Někteří členové posádky začali reptat, byť zatím skrytě. Mnoho zlé krve napáchal zejména bocman Kosatka, kterému naslouchal zejména voják Zářez a družiník Rhak Thogey. Ostré kritice však byl podroben i Zoltar Zemikosa za svůj nevyjasněný postoj k dalším plánům. A vůdce družiny skutečně žádný plán neměl. Spoléhal se na loď a jejího kapitána. Jeho dřívější 'všechno bude' se teď změnilo na zarytý mlčení. Nakonec, co měl komu povídat, vždyť nevěděl o nic víc než druzí. Přilíh mu nepomáhal ani trpaslík Bolbuch, jeho nedávno jmenovaný zástupce, který hrál svoji tradiční hru na všechny strany, kterou dával navenek najevo tím, že se do ničeho nemíchá. Pil jako duha a přikyvovat tomu, koho zrovna poslouchal. V jeho případě se však nejednalo o slabost. Bolbuch byl starý, přilíh zkušený a dobře věděl, že nemá cenu ztrácet energii v nic neřešících debatách. Prostě v tom vůdce nechal samotného a čekal. Jorchen Kierke se zcela odvrátil od Zemikosa a začal si své názory vyměňovat především s vůdcovými kritiky a Bolbuchem. Nijak mu to ovšem nebránilo, aby o buřičkých náladách občas nespravil kapitána Bolena. Poukazoval přitom zejména na bocmana Kosatku a některé další členy posádky. Za této nedobré situace čas běžel a dny se zkracovaly.

Jedinou dobrou zprávou se stalo to, že Berda amputaci přežil. Někjakých čtrnáct dní po operaci, po které mu nikdo nedával mnoho šancí, se již dokázal sám posadit a bylo mu viditelně lépe. Seděl na posteli v kapitánově kajutě a přijímal návštěvy. Obrovitý primitiv byl očividně z každého takového setkání velmi dojatý a neustále se omlouval, že nemůže ještě do služby. Stavoval se za ním Lipi Hopkal a Worrel Sovák a také starý bručoun Krach. Kormidelník, pokud nebyl zrovna ve službě, si vždy našel trochu času, ve kterém negramotnému námořníkovi předčítal něco z nějaké knihy. Berda miloval především staré pověsti a dětské povídky. Pohled na nemluvného a vždy připitého Kracha, kterak předčítá věrnému námořníku jednoduché texty nebo mu vrže na skřípky, byl dojemný. Tady byly vztahy na lodi ještě v pořádku.

Karpen stále vytrvale směřoval na sever. Většinou však musel čelit silnému protivětru, a tak se loď musela často spolehnout jen na křižování. Bouře již nikdo nepočítal a loď také několikrát pouze o chlup unikla srážce s ledovou krou, které stále přibývaly. Pokud se vichr umoudřil, trápil posádku

pro změnu silný mráz. Několik sudů s pitnou vodou zamrzlo a prasklo. Všechna kamna na lodi byla v plném provozu. Zásoby paliva zatím byly dostatečné a nebylo nutno topení nijak omezovat. Tak plynul den za dnem a každý se věnoval jen svým povinnostem. Na nic ostatního nezbývala obvykle nálada. Atmosféra však pomalu houstla.

Zhruba za dva měsíce po opuštění Hoburgu se začaly stále silněji ozývat hlasy požadující návrat lodi na jih. Mezi Nurnskými byl nejhlasitě slyšet Jorchen Kierke.

„Vůdce je normální magor! Zavleče nás někam, odkud již nebude návratu!“.

„Musíme mu to překazít, stůj co stůj!“, souhlasil Bolbuch.

„Tak na něj zatlač, jsi jeho zástupce. Tebe nemůže jen tak vodbejt!“.

„Zatlačím na něj v pravej čas...“.

„A kdy bude ten pravej čas?“.

„Pravej čas bude, až bude pravej čas. Já sem navrhoval cestu po pevnině. Ale byl sem přehlasovanej“.

„Myslíš, že by nám tam bylo líp?“., zeptal se trpaslíka Lipi.

„Než na těchle neckách? To si piš!“.

„Tak budeme požadovat, aby se přirazilo ke břehu. Vylodíme se...“.

„Jenomže Zemikosa bude proti a kapitán taky. Bacha...“, zarazil se Jorchen v půli věty. Do kajuty vstoupil Zoltar.

„Vy parchanti, já vás slyšel! Vo co vám jde?! Chystáte vzpouru?!“.

„Hovno, vzpouru! Chceme se poradit vo dalším postupu“, snažil se alespoň trochu zmírnit trapný okamžik Bolbuch. Jorchen zarytě mlčel.

„Postup je jasnej. Dokud to jde půjde, tak plujeme. Loď je v pořádku a zásob je pořád plný podpalubí...“.

„A až nebude?“., otázal se Lipi.

„...až nebude? Tak to budeme řešit.

Mluvil jsem s kapitánem. Máme toho dost minimálně na půl roku. Při plnejch dávkách“.

„Půl roku?! To si se zbláznil. Ty chceš plout ještě půl roku?“., vybuchl Jorchen.

„A třeba i dýl! Dokud to nenajdeme“.

„Nenajdeme co?“.

„Tarnor! Co jinýho?“.

„Pokud vim, tak Krach naposled odhadl, že jsme vzdušnou čarou od Hoburgu urazili maximálně nějakých dvě stě mil. A neví přesně, kde jsme. Dyť nemáme ani mapu týchle oblasti!“.

„Ale to jsme, doprčic, věděli! Protože to tady mimo jinýho máme zmapovat!“.

„Posloucháš se vůbec?! Co když ztroskotáme?! Co pak?!“.

„Neztroskotáme! Věřim tomu, že ne. A to

vaše remcání je k ničemu. Podívejte se na Berdu. To je chlap! Přišel vo nohu a dneska sem viděl, že se hlásil do služby. Krach mu vyřezal takovou jako protězu. Je to pár tejdňů, co vo tu nohu přišel...“.

„Berda je ovšem polodebil...“, zkonstatoval Bolbuch.

„Domluvim se s kapitánem a nechám zvýšit přiděly pro povzbuzení. I kořalky“, ustoupil nakonec částečně Zemikosa.

Následující dny se přiděly skutečně zvedly. Toto opatření alespoň trochu zmírnilo napětí, které panovalo. Jednooký a teď i jednohý Berda se učil chodit s novou protézou a skutečně činil pokroky. I když se nemohl zapojit do všech svých původních povinností, snažil se být užitečný, jak jen to šlo. Většinu času teď trávil v podpalubí, kde, pokud to počasí dovolovalo, za pomoci koudele a horkého dehtu vyspravoval a utěšňoval trup. Byla to hnsná práce v kouři a stisněném prostoru, ale námořník si nikdy nestěžoval.

Jorchen právě připravoval horké víno a sušil deky v lodní kuchyni, když se otevřely dveře a do zakouřeně místnosti vstoupil bocman Kosatka. Ten si počkal, až zde bude hraničník sám.

„Tady nemáš co dělat!“, houkl na bocmana Jorchen, vědom si instrukcí, které dostal od kapitána Bolena.

„Já si budu chodit, kam budu chtít, a tobě rozbiju hubu, smrade!“.

„Vo co kráčí?“., poněkud se přikrčil hraničník a byl připravený volat o pomoc. Svalnatý bocman mohl být nebezpečný.

„Prej sis na mě stěžoval u kapitána, ty sráči! Tak mi fěkni, co se ti na mě nelíbí! Můžeme si to vyříkat rovnou! Ručně!“.

Jorchen ještě podstoupil za rozpálená kamna, která mu poskytovala alespoň částečnou ochranu a marně přemýšlel, jak bocman k této informaci přišel.

„Tady nemáš co dělat!“, zopakoval hraničník svá předchozí slova. Začínal mít docela strach. „Budu to hlásit“.

„Hlaš si co chceš, ale pamatuj si, že jestli si ještě jednou pustíš hubu na špacír, tak to bude to poslední, co si v životě uděláš!“, práskl nakonec dvěma bocman a Jorchen si oddechl. Na tohodle chlapíka si bude muset dávat pozor.

Někdy v půli měsíce zimosmet' se po relativně klidném počasí předchozích dní přihnal další severský orkán. Loď byla vydána na milost a nemilost oceánu, který ji hnál na západ, dál od pevniny. Nemělo cenu pokoušet se o vzdor a rvát se s počasím. Teď šlo o holé přežití. Obšívka začala pod náporu mas vody na několika místech povolovat a do lodi začalo zatékat. Hlavní stožár přišel o pár ráhen

a strážní koš zmizel jedné noci kdesi v moři. Naštěstí v něm nikdo nebyl. Pokud se počasí alespoň trochu umoudřilo, musela posádka pro změnu vytvořit řetěz a pomocí džberů alespoň trochu odčerpát vniklou vodu z podpalubí. Většina mužstva byla zcela vyčerpaná. Do práce se však museli zapojit i nemocní. Mizerné počasí vydrželo skoro čtrnáct dní. Pak se náhle vyčásllo a moře se uklidnilo. Byl čas na provizorní opravy a na relativní odpočinek. Část Nurnských ulehla do provlhlých pokrývek s vysokou horečkou. A nálada se stále zhoršovala.

Led

Karpen opět nabral kurz směrem na severovýchod a snažil se získat na vzdálenosti zpět to, co mu bouře vyrvala. Nejhorší bylo zjištění, že za ty dlouhé týdny od vyplutí z Hoburgu urazili díky věčnému křižování a silnému protivětru relativně malou vzdálenost. A pak se objevil další problém.

Dwany Růžička se v noci probudil zimou. Chtělo se mu močit. S nadávkami se vysoukal s kožešinového fusaku a natáhl si kožich. Chvilí mu trvalo, než našel svíčku, a ještě delší, než ji zapálil. Nijak nevnímal zatuchlý pach kajuty. Na to si již dávno zvykl. Otevřel dveře a odhrnul i mohutný závěs, který alespoň trochu udržoval teplo. Ocílil se na chodbičce, kde si v mihotavém světle všiml všudypřítomného ojínění. Pak otevřel příklop a vylezl na palubu. Byla jasná noc a moře bylo klidné. Hobit si uvědomil, že si nevezl rukavice, ale vracet se mu nechtělo. Bude se muset obejít bez nich a potřebu vykonat co nejrychleji. Vykořčil směrem k zábradlí, kde si kuchař Kahanec, který měl hlídku, a kormidelník Krach něco povídali.

„Já to věděl, že se stane něco špatného. Hned jak jsem včera viděl ty rampouchy v kuchyni...“.

„Rampouchy jsou všude už hezkejš pár dnů...“.

„Ale tyhle byly větší a takový jako barevný. To je špatný znamení“, rozkládal rukama pověřivý půlhobit.

„Ty tvoje pověry. Prostě teď zamilujeme zase trochu na západ a z tý krusty se zase vymotáme“.

„Co tady máte?“., zvědavě k nim přistoupil Dwany.

„Led! Je tady všude led! Okolo nás! To je špatný znamení! Poslouchej“, vykvikl Kahanec.

Dwany zapomněl na močení a zvědavě se zaposlouchal. Nejprve se mu zdálo vše v pořádku, ale pak si uvědomil, že kromě obvyklých zvuků je slyšet ještě něco dalšího. Takové drobné praskání.

„Prostě jsme v ledu. Ostatně, to se dalo

čekat“, pokrčil rameny kormidelník Krach a šel změnit kurz.

„No to asi jo. To sem zvědavej, jak poplujeme dál? Asi blbě“, pokrčil rameny Růžička a s úlevou vykonal to, proč sem přišel.

Ráno loď již v pásu, zatím tenkého, ledu nebyla. Krach ji bezpečně navedl na otevřené moře. Věčně však ledu unikat nešlo. Stále horší mrazy způsobily, že moře začalo zamrzat souvislejší ledovou krustou. Dokud byla tenká a vál ostrý vítr, tak si s tím Karpen poradil a prorázel si cestu dál.

Bolen rozhodl pokračovat co nejvíce k pevnině, aby v případě nějaké nehody byla pevná země co nejbližší. A pak se objevilo poprvé to zlověstné slovo. Přezimování.

„A to jako budeme čekat na jaro a dokud nerozmrzne? A jak to asi bude dlouho trvat?“, zeptal se Bolbuch vůdce. „To radši tu pitomou loď vopustím!“.

„A jako kam? Ten led je zatím tenkej. Ten nikoho neuneše“, namítl Zoltar.

„Já teda vůbec nevím. Možná jsme sem neměli vůbec plout. Teď vidím, že to byla čirá pitomost“, ulevil si posmrkávající Lipi Hopkal.

„Jaká pitomost? Prostě jsme dostali úkol. Podepsali jsme kontrakt. A za loď je odpovědněj kapitán. My ne!“.

„Tak to sem rád, že vim, kdo může za to, že tu spočinou moje starý kosti. To se ti povedlo, Zoltare!“, prskl trpaslík.

„Neměl by si bejt náhodou na mý straně, zástupče?“.

„Já ti nic nesliboval. A přišel čas, abysme se začali starat dřív, než se ta pitomá loď potopí“.

„Nic! Žádná loď se vopouštět nebude! Je tu všechno, co potřebujeme. Prostě teď musíme čekat!“.

„Já si taky myslím, že musíme vyčkat“, podpořil vůdce barbar Grendell.

„Je to blbost! Nějaký věčný čekání. Jasně, že ne hned. Ale až ten led bude pevněj, tak se musíme vydat k pobřeží. To je můj návrh“, zatvrdil se Bolbuch.

„Blbej návrh!“.

„Je to dobrej návrh!“.

„Není!“.

Hádka nic nevyřešila ale ukázala, že Zoltar Zemikosa nemá situaci pod kontrolou.

Nakonec se stalo nevyhnutelné. Karpen uvízl v ledu definitivně. Pokusy vysvobodit jej se ukázaly jako marné. Stalo se tak sedmý den měsíce Hodovan. Led výpravu sevřel ze všech stran. I přes nespokojenost části družiny vydal Bolen rozkaz k přezimování. Byly skasány všechny plachty a

naopak paluba byla jednou potažena jako částečná ochrana před mrazem. Co šlo se utěsnilo a byla provedena podrobná inventura zásob. Ukázalo se, že jídla je zatím dostatek a nebude nutné zavádět příděly. Bylo však rozhodnuto, že se bude raději šetřit dřevěným uhlím a kvůli tomu se všichni museli stěsnat do dvou kajut místo do čtyř. Když se led ukázal dosti pevný, byly vyslány první průzkumné výpravy, které měly za úkol zmapovat okolí zamrznutého Karpenu.

Jako první se přihlásil trpaslík Bolbuch, kterému led alespoň částečně připomínal pevnou zemi. Bylo až s podivem, jak najednou ožil. Krach s Worrelem začali konat přípravy na zjištění polohy a několik mužů začalo z vnějšku i z vnitřku prozkoumávat trup lodí, zda někde nejsou riziková místa. Jorchen Kierke byl pro horečku zproštěn služby v kuchyni a třásl se zimnicí na lůžku. I díky hraničnickově nemoci tak na chvíli ustaly věčné hádky a Zoltar si potichu oddechl. Pomalu začínal toho věčně vzteklého muže upřímně nenávidět.

Bylo zjištěno, že ledová pokrývka se táhne na míle daleko. Nejednalo se však o nějaký rovný led jako na liscannorském rybníčku. Všude vystupovaly do výšky ledové torosy, které vyzvedla obrovská síla moře. Někde byly naváté závěje a jinde byl zase led od větru umetený do hladka. Místy byly v ledu nezamrznuté pukliny, které šlo snadno přehlédnout. Celá krajina, matně ozářená bledým světlem dvou měsíců Múru a Davýru, tak nabývala značně bizarního a ponuré vzhledu. Elf Sovák někdy oba měsíce nazýval také jako dvě vlčí slunce. Den již takřka celý ustoupil noci. První procházky po okolí i zde na dalekém severu přinesly poznatky o přítomnosti života. Bylo spatřeno několik tuleňů a jednoho se dokonce podařilo ulovit. Čerstvé maso bylo vítaným zpestřením jídelníčku. Ukázalo se však, že mirumilovní tuleni nejsou jedinými obyvateli tohoto zapomenutého místa. Na jedné obchůzce, při které padla hustá mlha, byl náhle napaden Worrel Sovák a Lipi Hopkal ledním medvědem. Zákeřná bestie se stala málem osudnou álfheimskému kouzelníku, jehož na poslední chvíli spasil jeho homunkulus, který za svého vyvolavatele položil život a umožnil Worrelovi včasnou obranu. Naštěstí volání o pomoc zaslechl Dwany Růžička a Bolbuch, kteří přiběhli oběma na pomoc a společně s nimi medvěda zabili. I jeho maso skončilo v kotli. Po této události byl vydán přísný zákaz pohybovat se mimo Karpen osamoceně a beze zbraní. Do ledu byly zatlučeny dřevěné kolíky a mezi nimi byl natažen motouz, na který byly zavěšeny postradatelné kovové předměty, aby svým cinkotem posádku varovaly před případným nebezpečím. Zároveň byly zavedeny neustálé dvojité hlídky.

Dny plynuly líným tempem a většina posádky se začala smířovat s faktem dlouhého pobytu na tomto místě. Největší obavy tak činil stále pracující led. Celou loď se neslo neustále, tu silnějš a tu slabší, křoupání, které dokázalo drásat nervy k prasknutí, zvláště pokud venku ustal vítr. Ne všichni se však hodlali smířit s faktem dlouhého přezimování. Vytvořili se dvě skupinky potencionálních vzbouřenců. Jednu zastupoval agresivní bocman Kosatka, voják Zářez a námořník Kazda. Faktickým šéfem byl Kosatka, který však neměl žádný pořádný plán a šlo mu spíše o to nechat věci dojít až ke vzpouře, aby pak mohl převzít velení. Druhou skupinu, ovšem s plánem, vytvořil Jorchen Kierke, zástupce Bolbuch a barbar Rhak Thogey, který všechny udivoval svojí perfektní fyzickou kondicí. Tito tři se chtěli oddělit od posádky a pěšky vyrazit k pevnině, která byla podle Krachových výpočtů vzdálena nějakých padesát mil. Zoltar Zemikosa naopak trval na spolupráci s posádkou, vedenou kapitánem Bolenem a chtěl, čekat až se loď vysvobodí z ledového zajetí. Ostatní členové Nurnské družiny se se svými názory pohybovali někde uprostřed nebo neměli názor žádný. Posuzovat, na čí straně byla pravda, by bylo bláhové. Obě strany měly právo domnívat se, že jejich plán je ten správný. V takové situaci se ještě nikdo neocitl a nikdo nemohl vědět, co může přinést každá následující hodina. Jisté však bylo, že nervozita a obavy neustále narůstaly u všech. Situace se nakonec vyřešila sama, neboť jeden z hlavních zastánců odchodu, Jorchen Kierke, dostal další záchvat prudké horečky a byl tak opět upoután na lože, kde mu obětavě pomohl hobit Lipi Hopkal svým janterníkovým sirupem.

Rozdrcení

„Dobrý, dneska už vstanu. Kolikátýho vůbec je?“, zeptal se Jorchen barbara Thogeye, který mu přinesl horkou polévku a nějaké suchary.

„To nevím, to mě nezajímá“, pokrčil rameny barbar, „Ale začalo se říkat, že se budou muset snížit příděly. A to jsme včera ulovili tři tuleň! Já osobně jsem umlátíl dva“.

„Zemikosa je kretén! To je určitě jeho dílo. Pasoval se do role rozhodného a neomylného. A přitom neví, co bude zejtra. Musíme se už rozhodnout, když je mi už líp“.

„A ty víš, co bude zejtra?“.

„Ne. To teda nevím, ale vim jedno. Musíme vocad' vypadnout!“.

„Souhlasím. Hele, co kdybychom s sebou vzali Kosatku a Zářeza? Taký sou nasraný...“.

„Ne! V žádným případě. Kosatka je nebezpečný a věčně provokující hovado. Vod toho

radši ruce pryč! Tomu se nedá věřit!“, ztlumeným hlasem okřikl hraničnick Thogeye. Jorchen měl z bocmana Kosatky podvědomý strach.

„Náhodou, já myslím, že je dobrej. Už mě pozval do bordelu... teda až to přežijeme a vrátíme se...“.

„Nesmysl! Radši sem zavolej Bolbucha. A na Kosatku zapomeň“.

„Jak myslíš, já teda pro trpaslíka dojdú. Myslím, že bude někde venku. Říkal, že se mu nelíbí, jak ta loď pořád vrže“.

„Tak to mě taky ne“, sykl Jorchen a začal si natahovat kožešinové boty s lidovým vzorem z Álfheimu.

Bylo sedmého dne měsíce přednovorok.

Po vydání večerního přídělu se člověk, trpaslík a barbar sešli v jedné velké kajutě, kde se netopilo. Bolbuch odšpuntoval flašku a nechal ji kolovat.

„Takže, kdy to provedeme?“.

„Kdy jako vopustíme loď?“.

„Jo, Thogeyi. Ale je nás málo. Opouštět loď ve třech je až krajní řešení. Nejlepší by bylo, kdyby nás šlo co nejvíc. Myslím, že pár dalších je taky už nalomenejch. Lipi, Dwany...“, navrhl Bolbuch.

„Přítel Sowák se taky určitě přidá. Má rozum, je to elf...“.

„Jo, jenom škoda, že přišel vo toho svýho homunkula. Ten by se nám hodil“.

„Kdo bude chtít, tak ať se přidá. Hlavně ať se to nedozví ten blbec Zemikosa“, varoval Jorchen.

„Já bych ho do toho naopak zasvětil. Předložím mu to jako hotovou věc. Když nás bude dost, tak bude muset povolit“.

„A co ten Kosatka? Je silnej...“.

„Ne!“, dostalo se barbarovi dvojité odpovědi.

„Zemikosa bude proti. Mám pocit, že prostě poslouchá kapitána, protože je linej myslet. Myslí si, že tady snad budeme bivakovat až do jara. Pak Karpen nakrásně rozmrzí a my slavně poplujeme dál“, pokračoval Jorchen.

„Já sem rozhodně pro pochod na pevninu, ale ve třech je to strašný riziko...“.

„A co kdybychom svrhli vůdce a zvolili novýho? Třeba tebe?“, navrhl Jorchen trpaslíkovi.

„Do toho bych zatím nešel. Uvidíme časem. Ještě počkáme. Teď je venku stejně strašná vánice. Zatím budeme zpracovávat vosatní. A ty, Rhaku, hlavně nic neříkej Kosatkovi, jasný?!“.

„Jasný, ale...“.

„Žádný ale!“.

Sněhová bouře zuřila celý týden. Všichni

byli zalezlí, pouze se střídali v nechutných a vyčerpávajících směnách při odklizení sněhu z paluby. Na lov v tomto počasí mohla posádka zapomenout. A zatím se schylovalo k pořádné hádce, neboť nervy všech byly v pořádném napětí.

„Takže, vůdče. Mohl by si nastínit, co bude dál?“, vyzval Bolbuch Zemikosu, když se sešli ve vůdcově kajutě, kde bylo alespoň trochu tepla.

„Dál? Jak dál? To záleží na počasí. Když se umoudří, tak budeme vyrážet na lov. Ale pro jistotu stejně omezíme příděly. Říkal kapitán...“.

„To je přesně vono, ty blbe! Říkal Bolen... kapitán rozkázal. Všechno se řídí podle něj“, vybuchl Jorchen.

„Na lodi velí von! To je snad jasný! Chceš to snad vzít za něj? Jako, že velkej námořník Jorchen se ujme Karpenu a zařídí okamžitéj vodjezd?“, rozkřikl se Zoltar.

„Nejde vůbec vo loď, prostě odsud vypadnem“, povstal Bolbuch a rozhlédl se po ostatních.

„Kam? Kam? Kam chceš vypadnout? Do toho mrazu? Dyt' je to nesmysl! Nevíme přesně ani kde jsme!“.

„Nevíme to přesně! A proč?! Protože to ten blbec Krach neumí určit! Ani ten tvůj kapitán!“.

„Tak to určí za něj, ty chytráku! No... ukaž, co si se v Horáčkově ústavu pro stopaře naučil!“.

„Nevíš vo čem mluvíš, ty patlale! Můžeš si třeba vyndat to trollí voko a vyvěstit nám ty, kde sme. Já to vim! Jsme v prdeli! A můžeš za to ty! Ty si nás sem zavlek! Že prej pytle granátů a zlata! Hovno! Je tady akorát zmrzlý hovno!“.

„Počkejte, počkejte. Neřvete tolik. To je pravda, že určit přesně polohu je strašně těžký. Krach mě do toho zasvěcoval, myslim jako hodně, a vodborně. A prostě přesně to nejde“, vložil se do hádky Worrel Sovák.

„Víme to přibližně. Hele...“, začal Bolbuch čmárat kusem uhle po stole, „Tady asi jsme a tady někde je pobřeží. Já bych to odhadl na takovejch pět až sedm dní pochodu. Víc to bejt nemůže, když jsme i tady narazili na ty medvědy“.

„Ale dyt' vůbec nevíme, co nás na tom pobřeží může čekat?“, namítl Grendell.

„Hlavně pevná země. Pevná země! Co chcete víc?“, bouchl Bolbuch pěstí do stolu.

„Dyt' tam ale bude úplně stejná kosa jako tady. Tady máme aspoň nějakou ochranu. Kajuty, jídlo, trochu toho tepla. Co bude tam?“, vložil se do debaty další barbar Dorn.

„Musíme to ještě všechno zvážit. Nedovedu si představit, že v tom mrazu někam půjdu. Jsem pořád nemocný“, namítl Worrel Sovák.

„Tak tě potáhne na sáňkách. Já se o

tebe postarám, příteli!“, vykřikl Jorchen.

„Je to prostě těžký“.

„A co, až nám tady dojde jídlo, nebo se ta loď potopí? Máš vůbec nějaký plán, Zemikoso? Dyt' ty si nezařídil vůbec nic! Nikdo ani nemá sbalený ten nouzovej balík, jak sem ti navrhoval!“.

„Co po mě pořádek chceš, Jorchene? Nejsme malý děti! Každý at' je prostě připravený na všechno!“.

„To je tvoje poslední slovo?“.

„Jo! Tak teda poslouchejte. Zakazuju veškerý debaty ohledně vypuštění lodí! Budu to posuzovat jako vzpouru! Máme dost zásob, a až se uvolní led, tak budeme pokračovat. Je to sice blbej plán, ale jiné prostě není. Vydávat se teď na pochod je nesmysl!“.

„To máš teda pravdu, že je to blbej nápad, pitomče“.

„Ty si nepředložil žádnej! Jenom pořádek držkuješ a popichuješ!“.

„Dyt' seš neschopnej!“.

„Jediný, co totiž umíš, Jorchene, je zasmradit voko sebe jedovatejma kečama. Rozbijíš morálku, ale nic kloudnýho z tebe nevypadne. Seš stejnej blbec jako ten Kosatka!“.

„Tos přehnal!“.

„Podělanej ubožák, kterej si hojí mindráky! S tvym přístupem bychom tak akorát seděli doma na zadku a vokopávali tuřín!“.

„Zato s tebou jsme to někam dotáhli! No? Ukaž! Kde máš ty slibovaný poklady! Ukaž!“.

„Všechno má svůj čas, do prdele! Abys něco měl, tak se musíš nejdřív snažit. Jenomže to tobě nedochází! Co taky čekat vod někoho, kdo akorát bezhlavě poslouchá nějaký trindindolský kašpary!“.

„Počkej, Zemikoso. To sem teď netahej“, ozval se po delší době Bolbuch.

„Ale jen at' to sem tahá! Dyt' je to pravda“, zašklebil se hobit Růžicka.

„To sem teda tahat budu! Vono to spolu všechno souvisí! Zamindrákovanéj blbeček si zabalil torničku a vyrazil si na vejlet. A ještě si myslí, že tím někomu prokazuje milost! Že se vostatní vo všechno postaraj a von bude akorát prudit!“.

„Narozdíl vod tebe si tu tornu aspoň umim zabalit!“.

„Neser! Neser!“.

„Hajzle!“.

Příšerná hadka nic nevyřešila. Ani jedna strana nezískala pro sebe rozhodující podporu. Následující dny okolo sebe všichni chodili mlčky. Jorchen, Bolbuch a Thogey opět oprášili svůj původní plán o odtrhnutí se od ostatních. Kdo bude chtít opustit loď s nimi, at' jde. Kdo bude chtít zůstat s vůdcem, at' zůstane. A pak, dvacátéhoosmého přednovoroku, se situace vyřešila sama.

Bylo to někdy mezi první a druhou hlídkou, když se trupem lodi ozvalo táhlé zaprašnění. Mnohem silnější, než všechna dosavadní. Pak nastalo chvíli zlověstné ticho, vystřídané vzápětí děsivým zvukem zborčeného dřeva. Dlouhé měsíce odolávala obšívka lodi bouřím a posléze tlaku ledových ker. A teď pukla na nejslabším místě jako zralé rajče. Trhlina se rychle zvětšovala a do trupu se začala hrnout ledová voda. Ten děsivý zvuk slyšeli snad všichni. Hlídka začala zvonit na lodní zvon a všichni vybíhali ven. Někteří pohotovější začali házet přes palubu na led vše, co se dalo zachránit. Krach s Kosatkou začali uvolňovat záchranný člun. Kahanec nevěřicně zíral, a teprve na Bolenovo zařvání začal vynášet pytle se zásobami z lodní kuchyně. Většina Nurnských měla našťestí své vybavení sbalené a po ruce. Kromě prozíravého Jorchena, však neměl nikdo připraveno nic navíc.

Pak začaly praskat přepážky a Karpen se prudce naklonil, přičemž se zřítily oba odstrojené stěžně. Kapitán Bolen vynesl lodní deník a pokladnu. Nemocný Worrel Sovák se snažil na led vyhazovat deky a spací fusaky. Praktický Lipi se snažil zachraňovat hlavně jídlo a nějaké pytle s dřevěným uhlím. Všude panoval děsivý chaos doprovázený zmatenými výkřiky. Grendell a Dwany Růžicka seskočili na led a snažili se zachráněné věci odtáhnout co nejdál lodi, neboť tušili, že potápějící se Karpen může všechno strhnout s sebou. Bolbuch, který již jednou ztroskotání zažil, si počínal rozvážně a chladnokrevně plnil pytle vším, co mu přišlo pod ruce. Dorn s Rhakem pomohli kormidelníkovi a bocmanovi uvolnit i druhý člun a rychle do něj házeli vše, co si mysleli, že je užitečné. Bolen zatím organizoval vynášku věcí z lodního skladiště, ale dlouho tam nevydržel, neboť do podpalubí již všude pronikala voda. Pobludlý Zoltar Zemikosa pracoval ze všech sil a proklínal nepřející osud.

Ve člunech a na ledu se zatím kupila hromada všemožných věcí, mezi nimiž pobíhala polooblečená posádka a Nurnští. Šťestí v neštěstí bylo, že obloha byla jasná a ve světle obou měsíců se dalo alespoň trochu orientovat, neboť lodní lampa se zatím rozřížila. Spousta mužů utrpěla zranění od padajících věcí, ale nikdo tomu nevěnoval pozornost. Karpen se nyní rychle potápěl a Bolen vydal rozkaz k jeho opuštění. Námořník Parval se zaklínal v podpalubí a již se nestačil dostat ven. Z kamen v lodní kuchyni se vyvalila pára. Bolen seskočil na led a snažil se získat přehled o tom, kdo chybí. Stejně si počínal i Zoltar Zemikosa. Jako posledního vytáhli z ledové vody beznohého Berdu. Drkotat zuby a zmrzlými prsty pevně svíral přenosná kamínka. Nad lodí se zatím uzavřela hladina a jen velké bubliny ještě nějaký čas ukazovaly, kde se tak stalo.

Byli na konci světa. Sami, potmě a v mrazu.

Nikdy zpět!

Na nějaké rozjímání nebyl čas. Všichni se snažili dát dohromady zachráněnou výstroj a zásoby. Nejvyděšenější byl mladý námořník Petrák, který měl zlomenou ruku, ošklivě roztržený bok a nyní jen nevěřicně zíral kolem sebe. Ti, co dokázali zachovat chladnější hlavu, se teď snažili ještě vylovit z vody vše, co se ještě vylovit dalo. Několik soudků se povalovalo na hladině. Byly shromážděny i všechny trosky a společným úsilím se podařilo zachránit i jednu, mořskou vodou nasáklou plachtu.

Bolen, oťesený ztrátou své lodi, přikázal sepsat soupis zachráněných zásob. V prvé řadě měli ztroskotanci k dispozici oba čluny v celkem neporušeném stavu. Zachráněna byla dvojce přenosná kamínka a několik pytlů dřevěného uhlí, dále dva velké stany a jeden menší, nějaké nářadí, lana, plachta, deky, spací fusaky a dva těžké hlídkové obleky. Dále zde byla hromada jídla, jehož množství odhadl Lipi Hopkal, že vystačí na nějakých třicet dní při plných dávkách pro sedmnáct přeživších. Nurnští měli své osobní vybavení a zbraně. Zemikosa tak měl k dispozici svojí alchymistickou truhlu, i když nějaké střepy z ní vysypal. Vše, co se namořilo během záchranných prací, však bylo nyní na kost zmrzlé, a tak někteří netrpělivě čekali, až se Kahancovi podaří rozdělat oheň v přenosných kamínkách. Nakonec se dočkali alespoň horké vody s kořalkou. Neocenitelnou službu poskytly některé magické bezmegy, které měla většina družiníků k dispozici. Ceněny byly zvláště prsteny se zakletým démonem, který uměl vyvolat magické plameny. Takový plamen nebyl velký, vyrovnal se maximálně pochodni, ale hořel čistě a jasně a dalo se na něj spolehnout. V situaci, kdy dřevěného uhlí, trosek a nějakého toho tuleního tuku byl omezený počet, se jednalo o neocenitelný zdroj tepla. Zraněný Petrák a nemocný Worrel byli uloženi na balíky kožešin do jednoho ze člunů, přes nějž byla natažena zmrzlá plachta. Zbytek ztroskotanců pak postavil dva velké stany. Na hlídku byli postaveni hned čtyři muži, neboť panoval strach z medvědů. Během prvního odpočinku na ledě toho stejně mnoho nikdo nenaspal.

Ráno se všichni bez problémů domluvili na jediném rozumném postupu. Musí se dostat na pevninu! Co bude potom zatím nikdo neřešil. Proč taky? Oba záchranné čluny byly v dobrém stavu. Byo rozhodnuto, že čluny budou vlečeny na lanech i se všemi zásobami, které se podařilo zachránit z potopeného Karpenu. Jeden člun povlečou Nurnští a druhý posádka. Nurnských bylo celkem devět, ale nemocného Worrela Sováka bylo pro tuto chvíli nutné připočítat k nákladu. Elf se zmlít v horečkách a chvílemi blouznil. Na člunu mu bylo zřízeno

provizorní lože a byl do něj nalit jeden z posledních léčivých lektvarů, který Nurnští ještě měli. Do lan se zavěšili čtyři muži, dva další byli vyčleněni, aby tlačili, a dva vždy odpočívali, přičemž hledali cestu. Podobně se rozdělila i posádka Karpenu, která musela také vléci jednoho nemohoucího muže, kterým byl zraněný Petrák. Jednonohý Berda vybavený primitivní protézou nemohl táhnout, a tak se alespoň klopýtal s velkým pytlkem přes rameno.

Z následujících dní se stalo jedno velké utrpení. Led nebyl vůbec rovný. Všude byly nakupené ledové kry, které bylo nutné obcházet. Pokud se čluny na chvíli zastavily, začalo okamžitě docházet k jejich přimrzání k ledu a následující roztažení si vyžádalo mnoho sil. Byla místa, kde bylo nutné část nákladu vyložit a přenést na zádech. Někdy nešlo vůbec postupovat dále, neboť se spustila sněhová bouře nebo ledový víchř, který pak zcela změnil charakter krajiny. Tohle nebylo nudné putování, tohle bylo zoufalé putování.

„Jak je Worrelovi?“ zeptal se Dwany Růžička Jorchena.

„Pořád blbě, nemůžu mu vyměnit ty propocený deky, protože to by ho definitivně zabilo. Navíc odmítá jíst“, pokřčil rameny hraničnick.

„Pro dnešek toho necháme a zapíchneme to támhle pod tím převisem. Bude nás aspoň trochu chránit před větrem. Bolenovci už toho taky mají plný zuby. Pak budeme muset poslat několik lidí napřed, aby hledali cestu a tu nám pak vyznačili pláňkami, na který navážeme nějakou roztrhanou látku“, oznámil postupně všem Zoltar Zemikosa, který si clonil rukavicí před obličejem na ochranu před fíčícím větrem.

„Já bych ještě táhnul. Já teda můžu. Vy ne?“, podivil se Rhak Thogey a Darkal Dorn přikývl na souhlas. Oba barbari v těchto krušných podmínkách podávali nadlidské výkony. Zbytek družiny ale vůdcovo rozhodnutí přijal s úlevou.

„Stejně se musíme zorientovat. Počkáme, až se vyčáší. Takhle by se klidně mohlo stát, že ztratíme směr a půjdeme úplně špatně“, souhlasil se Zemikosou i kapitán Bolen.

„Jasně, a pokusíme se zatím něco ohrát. Nutně potřebujeme něco teplýho“, začal Lipi Hopkal za pomoci Bolbucha sundávat jeden ze stanů, který zachránili.

Za prudkého víchru postavili provizorní tábor. Museli vztýčit stany, zatlouci kolíky do pevného ledu a zajistit lana. Pak dopravili dovnitř nemocné a roztopit kamínka živená tulením tukem a tou trochou dřevěných trosek, které zachránili. Zásoby byly zmrzlé na kost a bylo nutno je nejprve nasekat sekerou na drobnější kousky, které šlo vložit do kotlíku. Po chudickém jídle šli spát, zachumláni

do spacích fusaků a ztvrdlých dek. A po bezesném spánku, který ani zdaleka nestačil obnovit ztracené síly, se museli opět zapráhnout do lan a táhnout dál. K pevnině. Bylo velikým štěstím, že kormidelník Krach se dokázal orientovat i v těchto příšerných podmínkách.

Byly dny, kdy urazili pouhých pár mil, neboť rozbitý terén nedovolil rychlejší postup. Naprostá vyčerpanost však měla jeden pozitivní efekt. Nikdo neměl sílu na nějaké hádky a všichni táhli v těchto krušných dnech za jeden provaz. A to doslova.

Nakonec se dočkali. Po nějakých deseti dnech strávených na nejistém ledu dorazili k pevnině. Poznali ji snadno, neboť v těchto místech se zprudka zvedaly skály nad zamrzlé moře. Skalní stěna zde na první pohled tvořila souvislý pás. Bylo osmého ponovoroku roku 1074. Během pochodu zcela zapomněli oslavit příchod dalšího roku.

Jeskyně

Následující den po příchodu k pobřeží se staly dvě události. Svým zraněním a celkovému vyčerpání podlehl mladičkový námořník Petrák. Nikdo neměl sílu vyhloubit mu v ledu hrob. Prostě zmrzlé tělo vytáhli ze člunu a odnesli o kus dál. Kapitán Bolen pak pronesl pouze krátkou řeč.

Druhá událost byla radostnější. Počasí se umoudřilo a bylo tak možné provést obhlídku okolí. Postavili další provizorní tábor pod skaliskem a ti, kteří měli ještě trochu sil, se rozdělili na dvě skupiny, které měly za úkol propátrat okolí. Jedna vyrazila na sever a druhá na jih podél pobřežních skal. Zatímco jižní skupina se po několika hodinách vrátila se špatnou zprávou, že skály se dáhnou donekonečna a není možné se nijak dostat nahoru, tak severní pátrací skupina vedená Zoltarem Zemikosou měla více štěstí.

„Tady po tom sněžným splazu se dá jít nahoru“, oznámil nadějnou skutečnost barbar Dorn, který si jako první všiml, že na tomto místě mizí souvislá skalní stěna. Nurnští se vydali nahoru. Sice zapadali po pás do sněhu, ale za poslední dny si zvykli i na horší věci. Po půlhodinovém výstupu se ocitli na rovné plošině, která byla obklopená skalními štíty. A Jorchen Kierke učinil ještě jeden zásadní objev.

„Támhle! Vidíte to támhle!“, ukázal hraničnick rukou na místo vzdálené asi padesát sáhů. V měsíčním světle to spatřili všichni. Hromádku kamení, které nemohla být navržena nějakou přírodní náhodou. Byla to kamenná pyramida navržena do výšky jednoho sáhu. Průzkumníci podivnou stavbičku prozkoumali, ale kromě ní již nic

zvláštního nenalezli. Bylo však jasné, že zde již někdo byl před nimi.

Po návratu do provizorního tábora o svém nálezu informovali ostatní.

„No, a co když to postavili ty tajemný gulidi? Ty hajzlíci, co unášej děti. Jak vyprávěla ta ženská. Ta Šasta?“, přišel Worrel Sovák, který se zatím částečně zotavil z nemoci, se zajímavou teorií.

„To je klidně možný. Ale z toho plyne, že když tu můžou přežít voni, tak my taky. Třeba se s nima dá nějak dohodnout“, rozvíjel další plány Zoltar Zemikosa.

„A co jako?“, namítl Bolbuch.

„Musíme zítra to místo pořádně prohledat. Hlavně se musíme pokusit najít nějakou jeskyni, prostě místo, kde se dáme dohromady. Taky musíme zjistit, jestli se tady dá něco ulovit“, pokračoval vůdce.

„Nechceš tím říct, že tady chceš jako přezimovat?“, nespokojeně prskl Jorchen.

„A co jako jinýho?“.

„Seš blázen? Musíme vyrazit zpátky na jih. Loď je v prdeli. Hledání Tarnoru skončilo. Teď se musíme aspoň zachránit!“.

„Nic neskončilo! Když to nejde lodí, tak budeme postupovat pěšky...“.

„Dyť nemáme skoro žádný zásoby!“.

„Nalovíme si!“.

Začala další nekonečná a vysílující hádka, která nepřinesla žádné řešení, co dělat. Jeden nápad se však objevil. Přišel s ním Worrel Sovák.

„Hele chlapi, je jasný, že když nás bude zítra víc hledat okolo té kamenný mohylky, tak máme větší šanci na úspěch“.

„To je jasný. Kam míříš?“.

„Někdo ovšem musí hlídat tady ty čluny a ty naše věci“.

„To musí, to je bez debat. Aby nám to třeba nějaký zvířata nesežrala...“.

„Nebo třeba ty gulidi...“.

„Přesně. A já bych mohl zařídít hlídače...“.

„Hlídače? Já myslel, že homunkula ti sežral ten medvěd?“, napjatě poslouchal Růžička elfova slova.

„Já toho umím víc. Sem teď díky vaší péči při síle. A myslím, že bych mohl postavit na nohy toho Petráka. Poslouchal by na slovo...“.

„Ty zrůdo! Já moc dobře vím, co máš na mysli! Nemrcoucha! Ty seš úchyl!“ vyštěkl hobit Hopkal zprudka.

„Počkej, to není špatnej nápad. Když to tady Worrel bude mít pod kontrolou“, zamyslel se Dorn.

„Víš, co to sou nemrcouši?! Nemrtví?! Ty páchnou! To je černá magie! S tím nikdy nebudu

souhlasit. Znáš to z Kardamu!“, křičel dál Lipi Hopkal.

„A kdo se tě ptá na tvůj blběj názor? Když se nám to bude hodit, tak to použijeme“, přidal se na stranu kouzelníka barbar Rhak Thogey. Ostatní váhali. I vůdce.

„Nevím, proberu to s Bolenem. Hodit by se nám to mohlo, ale...“.

„Nic nikomu neříkej! To je jasný, že bude proti“, vyjel na vůdce Jorchen, ale Zemikosa se už rozhodl. A vzápětí Bolena o Worrelově plánu informoval.

„Neexistuje! Neexistuje, pane Zemikosa! Tohle teda ne! Já respektuju, že mezi vašimi muži jsou osoby nadané magií. Já třeba chovám hluboký obdiv k Nurnské univerzitě a jejím čarodějům, ale tohle je nekromancie! A ta je zakázaná! Koukejte to tomu vašemu Sovákovi z Álfheimu okamžitě rozmluvit! Konec debaty!“.

rozzuřil se kapitán Bolen, když jej Zoltar o plánu informoval. Zoltar si částečně oddechl, že někdo jiný za něj učinil tohle závažné rozhodnutí. On sám dokázal navázat astrální styk s demony různých sfér, takže měl jakési povědomí o tom, co je to nekromancie. Obecně znal i její rizika, a také mu bylo jasné, že by takový nemrtvý mohl způsobit v družině i rozkol.

„Takže nic nebude, Worreli. Díky za snahu, ale dva lidi na hlídání člunů můžeme zejtra postrádat. Žádný nemrcouši! Bolen je proti a my nebudeme zbytečně přilejvat olej do ohně“.

„Ty seš takovej vůl, Zemikoso! Proč roztrubuješ cizím lidem, co tady elf dokáže? Komu tím prospěješ?!“, rozčílil se na vůdce Jorchen, ale ten jej odbyl pouze mávnutím ruky a začal dávat dohromady rozdělení hlídek. Na další hádky neměl sílu.

Následující den se všichni opět rozdělili na několik skupin a začali systematicky prohledávat okolí kamenné pyramidy. Byla nalezena ještě jedna podobná stavba, a tak bylo jasné, že nemůže jít o náhodu. Worrel přišel s teorií, že se může jednat o jakési orientační body v nepředělné krajině. Pak se vydali směrem na sever k nedalekému skalnímu úbočí. Ocitli se na skalní římsce, kde vítr smetl většinu sněhu, takže povrch zde byl tvořen ledovými zmrzkami a holou skálou. Po levé ruce se zvedal několik set sáhů vysoký štít a po pravé se na průzkumníky šklebila hluboká skalní průrva. Po krátké poradě se rozhodli pokračovat, přičemž se pro jistotu navázali na lano. Toto rozhodnutí se ukázalo šťastné neboť nebezpečná cesta je zavedla po zhruba dvou mílech až k ústí jeskyně. Vchod byl částečně zavátý sněhem, ale byl i tak dostatečně velký, aby se dalo prolézt dovnitř.

„Počkejte, připravte světlo a na chvíli se

utiště, kdyby tam něco bylo, tak ať nás to nepřekvapí“, sykl Zemikosa a připravil si zbraň. Lipi vytáhl z batohu lucernu, kterou nakonec dokázal zkrehlými prsty zapálit. Vzrušeně vstoupili. Světlo jim odhalilo poměrně vysoký stočený průlez, kterým se po několika sázích ocitli ve velké jeskyni. Strop dosahoval v nejvyšším místě dobré čtyři sáhy do výšky. Pod nohama jim křúpala kamenná drť.

„Dělej! Posviť támhle“, strnul najednou Zoltar, když si jeho oči zvykly na příšeří.

„Krucí, taste zbraně!“, sykl Bolbuch a většina ho následovala.

„Co je? Co tam máte? Já nic nevidím“, dral se dopředu Rhak Thogey s mečem.

„Támhle“, ukázal rukou v kožešinové rukavici vůdce na několik podezřelých hromad kamení.

„Hroby. To sou hroby! To nemůže být nic jinýho“, řekl Bolbuch a ostatním došlo, že trpaslík má pravdu.

V jednom koutě skutečně leželo pět zhruba stejných navršenin z kamenů. Nikde se nic nehýbalo. Rhak Thogey k jedné přistoupil a začal ji rozebírat.

„Tfu! Dyt' je to noha! Hnusná haksná“, vykřikl Jorchen, když barbar odházal několik šutrů. A opět chvíli všichni napjatě čekali. Nikde se nic nepohnulo, pouze z venku byl slyšet zvedající se víchr. Rozebrání všech hromad Nurnským odhalilo, že Bolbuchův první odhad byl správný. Jednalo se o hroby, ve kterých ležala částečně mumifikovaná těla. Mrtvoly již neměly oči, ale pokožka se zdály být stále zachovaná, stejně jako vlasy a nehty. Byla zde těla tří mužů a dvou žen, která byla oblečená v kožešinové obleky. Pod nimi však měly mrtvoly oblečené šaty z vlněné příze a jejich opasky měly kovové spony. Worrel Sovák, který se mrtvol nijak zvlášť neštítel, těla prohledal ještě pečlivěji a u jedné našel i jakousi knihu. Elf z ní sfoukl špinu a podal ji vůdci.

„Je to v obecný řeči“, prohlásil Zemikosa, když opatrně otočil několik stránek.

„No, tak čti už“, netrpělivě přešlápl Dwany Růžička z nohy na nohu.

„Je to blbě čitelný, nevidím na to pořádně, čti ty!“ předal knihu vůdce Lipimu, který měl u sebe světlo. Hobit se posadil a začal číst.

*Dáno do kamene 16.5.1061
(opis z kroniky Tarnorské)*

Zapsal Jukrch Merwed, Vladařka lidu Tarnorského

10.4.1061

Desátého dne čtvrtého měsíce roku 1061 jsme opusili náš domov. Čtyři stovky duší a ještě dvacet k tomu. Naposledy jsme zažehli oheň

v chrámu. Vladařka Balfas se pak postavil v čelo kolony. Blíží se léto a my musíme vyrazit. Poslední dobytek jsme obětovali bohům a hromadu masa jsme nechali Gulidům. Snad nás nechají jít. Každý dvorec vytvořil svůj vlastní průvod se saněmi. Nemocní a staří budou vlečeni. Děti budou uprostřed kolony. Lovci okolo ní.

Během čtrnácti dní bychom měli dorazit k Půlnočním štítům. Z přechodu máme všichni strach. Žijí tam trollové. Trollové jsou horší než Gulidé. Nikdo z nás nikdy nebyl za Půlnočními štíty. Podle knih žijí na jihu lidé a kdesi v dáli je země, ze které kdysi přišli naši předkové. Prý... Nikdo z nás nikdy neviděl cizince, ale v knihách se píše, že na jihu jsou země bez sněhu a stále zelené. A lidé je tam jako sněhových vloček. Tam pro nás bude místo.

Jdeme a neohlížíme se. Jdeme na jih. Jdeme za novým domovem. Jdeme za nadějí...

Starzec z Furniho dvorce zemřel večer. Jeho žena jej nechťela opustit. Žili spolu tolik let. Nechali jsme je na pláni a šli dál. Mráz a sníh se o ně postará...

14.4.1061

Vše jde dobře, zemřelo jenom pár starých lidí. Nedovedou vzdorovat mrazu. Sníh je tvrdý a dny jsou stále delší. Na jihu se již v dáli zvedají štíty Půlnočních hor. Zdržují nás děti a nemocní, ale když se střídáme v zápfahu, jdeme rychle. Na noc stavíme stany a připravujeme si jídlo. Slyšíme vlky, to nikdy není dobré znamení, ale těch několik bestií, které ulovili muži z předního voje, nám dalo čerstvé maso. Vlčí maso je hnusné...

19.4.1061

Jsmo stále na stejném místě. V pustině. Sníh se sype z oblohy a víchr nám rve stany. Poslední noc byla strašná. Mrtvých jsou desítky. Jejich zmrzlé údy trčí k nebi. Kde je vlastně nebe a kde je zem? Sníh stále padá...

21.4.1061

Tak, jak sněhová bouře přišla, tak zase zmizela. Vzdali jsme hold našim mrtvým, vzali jejich věci a šli dál. Jde to dobře. Někde nalevo od nás je Země mrtvých. Někteří říkají, že tam odcházejí zemřelí Gulidé a jejich duše. Jsou jich tam tisíce, tisíce a tisíce. Gulidí duše.

Když jsem byl mladý, slýchával jsem říkat Kohryze ze sousedního dvorce, že Gulidé jsou lidé jako my. Lidé, kteří uvěřili v Bohy sněhu, a ti je naučili jak přežít v pustinách. Žijí tak již od nepaměti. Kohryze nakonec odsoudila rada k ukamenování. Nevím, jestli to bylo dobře, ale ve špatných časech musí lidé držet pohromadě, a to Kohryz neuměl...

22.4.1061

Asi třicet lidí se opozdilo. Byli to hlavně Ruláci, a pak několik lidí z Prasého dvorce. Když jsme se utábořili, ti nejsilnější z nás se pro ně vydali. Našli jen mrtvá těla s urvanými hlavami a rozervanými břichy. Nikdo se nesmí opozdit. Poslední propadne Gulidům...

23.4.1061

Včerejší událost má neblahý vliv na morálku a odhodlanost některých z nás. Kartušové se rozhodli nás opustit a vydat se na východ do Země mrtvých. Je prý lepší být otrokem Gulidů než zemřít ve vánici. Bohové s nimi...

24.4.1061

Pohlí jsme se o dobrý kus na jih, ale zemřely tři děti. To je vždycky špatné znamení, když začnou umírat děti. Jdeme stále roztaženější, silní musejí čekat na slabé. A to jdeme jenom pár dní. Možná měli Kartušové pravdu. Hory jsou již před námi...

2.5.1061

Konečně Půlnoční hory. Dorazili jsme k nim po poledni. Ti první z nás. Další budou přicházet ještě celý den. Postavili jsme tábor. A vydali se hledat cestu na druhou stranu. Vysoko, tak strašně vysoko ční Půlnoční hory...

5.5.1061

Nabrali jsme síly, vybudovali stezku jižténou lany a celá kolona začíná přecházet hory. Počasí nám přeje a zeleně je stále více a více. Přešli jsme několik soutěsek a údolí. Několik lidí se zřítilo dolů, hlavně staří mají problémy, ale byla mezi nimi i matka nesoucí dítě ve vaku. Vlečení všech zásob nás strašně vysílkuje, ale je zde spousta ptáků a jejich maso a vejce nás posílkuje. Nastalo jaro, ptáci již přiletěli...

8.5.1061

Hlidka vyslaná kupředu hlásí, že hory končí a jsou vidět pláně. Druhá hlídka se stále nevrátila. Lidé děsí podivné skřeky, které přehlušují i řev ptáků. Možná jsou to nějakí velcí ptáci...

16.5.1061

Tak blízko se zdály pláně před námi. Poslední hřeben. Vysoký a strmý, ale poslední. Přišly za mlhy. Bestie. Rvaly nás na kusy. Nebylo možné zaujmout obranu. Jak se máme bránit na skalních římsách a v jeskyních? Takovým zrudám. Trollové, bestie hor.

Po léta nás kosil hlad, nemoci, dusil nás sníh, a teď nás mají dorazit trollové z hor a Gulidé

z pláni? Možná je to náš osud. Osud Tarnoru za to, že naši předkové chtěli žít tam, kde pro lidi není místo.

Zitra se vydáme opět na pochod. Ještě je nás šestnáct desítek. Nevíme, jak daleko a kam máme vlastně dojít. Balfas padl v boji s bestiemi. Já jsem jeho nástupce a povedu kolonu dál na jih. Za sluncem a nadějí...

„A to je celý“, dočetl Lipi

„To je jasný, to musej být lidi z Tarnoru. Teda spíš byli“, pronesl Grendell.

„Jo, to jo. Ty samí, co s nima kdysi vyrazila i Šasta a Bulwarr. A tyhle měli to štěstí, že je ještě někdo pohřbil. Hádám, že tady těch pozůstatků z jejich posledního pochodu bude po těch horách ještě víc“, souhlasil Jorchen Kierke.

„Poslední pochod. To zní drsně. Ale co z toho plyne pro nás“, rozhlédl se po ostatních Bolbuch.

„To je jasný. Šli na jih a přišli od severu. Takže Tarnor je ještě dál na sever! Spočítej Lipi ty dny. No... v těch papírech“, ožil najednou vůdce Zemikosa.

„...vyšli desátýho deštna a poslední záznam tady je z šestnáctýho travna. Takže to šli... nějakých třicet šest dní...“.

„Jo, jsme kousek vod Tarnoru...“.

„Kousek! Jakej kousek. To je strašně daleko! A na severu. My musíme na jih. K Hoburgu“, namítl Jorchen a Bolbuch souhlasně na hraničnickova slova přikývl.

„Ale voni to šli v obrovskym houfu. S dětma, starcema a nějakym tím majetkem. Museli se vracet pro odpadlíky. My to musíme urazit daleko rychleje“, zamyslel se Grendell.

„Prostě tohle bude muset tomu Sirmovi stačit! Ty papíry mu vezmeme...“, nedal se Jorchen.

„A co ty granáty? Co ty pytle těch granátů?! Proto jsme sem jeli, ne?“, šermoval rukama vzrušeně Zoltar Zemikosa.

„Na nějaký granáty ti seru! My tady chcípáme a ty myslíš na nějaký granáty! Všim sis, že se tady každé den mění počasí! Je tady skoro tma...“.

„Tak se utáboříme tady v tý jeskyni a budeme čekat na jaro. Sem se všichni vejdemo!“.

„Ale my nemáme jídlo, abychom tady přežili do jara!“.

„Nalovíme si!“.

„Co si nalovíme?!“.

„Třeba ty tuleně nebo medvědy, ty tady přece žijou. A kdo nebude lovit, ten dostane poloviční příděl!“.

„Taký tady žijou trollové, jak se píše tady v těch debilních papírech. To se jim budeme jako

bránit několik měsíců? Když teda do té doby nepochcípáme hladý...?“.

„Seš malomyslněj potížista, Jorchene! Ostatně, když mluvíš vo těch trollech, tak to je jedinej dobře, že tady žijou. To je jedinej dobře“, usmál se Zoltar a většina družiny na vůdce vytřeštila nevěříčné oči.

„Už ti z toho mrazu hrabe, Zemikoso?“, vykřikl Bolbuch.

„Nalovíme ty trolly a já zařídím, abysme letěli. Z trollích očí se dá získat síla!“.

„Jo, hráblo mu. Definitivně“, sykl Lipi.

„Nehráblo. Vim vo čem mluvím. Magie je mocná. Teď se sebereme a jdeme vo tý jeskyni informovat vostatní. A venku se nezapomeňte navázat zase na to lano!“.

„Tak to teda ne. Chci aby se hlasovalo vo tom, co bude dál! Žádám hlasování!“, zařval Jorchene.

„Hlasovat se ti zachtělo? Dobře, bude se hlasovat. Ale až u člunů. Až tam budou všichni!“.

„To jako myslíš posádku? Bolenovce? To je přece naše věc. Na nějakou posádku ti seru! To jako bude hlasovat i Kosatka?“.

„Sme na zemi, tady velím já a ty se podle toho zaříd! Společně sme sem dopluli a společně rozhodneme, co dál. My ty chlapy potřebujem!“.

„Společně dopluli? Spíš společně ztroskotali“, zašklebil se zástupce Bolbuch.

„Vyrážíme hned zpátky. Dokud' je ještě slušný počasí. Tady jeden nikdy neví!“.

Po návratu ke člunům do provizorního tábora informovali Nurnští bývalou posádku Karpenu o svém nálezu. Došlo k další ostré hádce, která nakonec vyústila v hlasování. Nakonec si mohl více oddechnout Zemikosa, neboť Bolen i Krach podpořili jeho názor, že ve stávajícím nepředvídatelném počasí a temnotě bude jeskyně skýtat alespoň nějakou ochranu. Rozhodnutí o cestě na sever však zatím nepadlo.

Během následujících tří dní byly všechny zachráněné zásoby a vybavení přetahány do jeskyně. Mrtvoly byly vyhozeny ven a všichni se připravili na přezimování. Pouze oba čluny byly vytaheny po sněhovém splazu dál od zamrzlého moře, a po zatížení velkými balvany je zde zanechali na příhodnější dobu. Největší obavy však činily tenčíci se zásoby jídla. Lipi Hopkal s Kahancem provedl inventuru.

„Takže při plnejch dávkách máme zásoby na dvacet dva dní. Plus mínus dva dny...“.

Přezívání

Vchod do jeskyně ztroskotanci provizorně zatarasili několika sudy a v průlezu upevnili dva

kusy plachty zachráněné z lodi, čímž vytvořili jakési zádveři. Samotná vnitřní jeskyně byla dlouhá nějakých deset sáhů a široká byla zhruba osm. Nebylo to mnoho pro šestnáct mužů, ale v dané chvíli to muselo stačit. Každý si vytvořil pro sebe ležení a jedna část jeskyně byla vyhrazena pro zásoby. Zoltar Zemikosa při té příležitosti jmenoval Lipiho Hopkala do funkce strážce zásob. Hobit tak byl od této chvíle oficiálně zodpovědný za to, co se bude vydávat, a musel vést přehled o veškerém jídle. Vaření připadlo celkem logicky na bývalého lodního kuchaře Kahance. Trosečníci byli vyzváni, aby vydali veškeré potraviny, které nesou, což ovšem zdaleka neučinili všichni a takřka každý si pro sebe ulil nějakou tu železnou zásobu. V jeskyni byla postavena dvojice zachráněná kamínka, ale topilo se pouze v jedné, neboť palivo bylo velice vzácné. Z větší části bylo tvořeno zachráněnými dřevěnými troskami, a pak měli něco zvířecího tuku. A svoji neocenitelnou službu opět odváděly některé magické bezmegy družiníků. U vchodu a doprostřed jeskyně byly dány dvě lucerny, které ovšem kvůli úspoře oleje měly plamen stažený na nezbytné minimum. V jeskyni tak převážně panovalo něco mezi tmou a pološerem a zároveň bylo všichni špinaví a umolousaní od čadivého plamene. Byli zde však chráněni před běsnícím počasím, větrem a také teplota se v uzavřené prostře pohybovala nad bodem mrazu. Pokud to počasí dovolovalo, chodili konat potřebu ven z jeskyně. Pokud venku zuřil orkán, používali pro tento účel vyčleněný prázdný sud, který musel být po naplnění nynesen ven určenou službou. Uvnitř jeskyně proto panoval příšerný zápach, který ovšem nikdo příliš nevnímál. Také byla určena hlídka, která měla za úkol nepřetržitě střežit vchod do jeskyně. Zbytek mužstva na většinu dne zalezl do zatuchlých dek a spacích vaků a snažil se šetřit síly. Rozptýlení tak poskytovalo pouze vydávání malého množství jídla a alkoholu, který byl pečlivě odměřován. Nárok na vyšší dávku neměl ani Bolbuch, ani kormidelník Krach, kteří tím značně trpěli.

Že nebudou zcela v bezpečí ani v jeskyni se ukázalo někdy druhý den po 'nastěhování'. Toho večera se v horách spustila příšerná bouře, kterou ani zde ještě nezažili. Nikdo si nedělal příliš iluze o tom, jak by dopadli venku. Krycí plachty museli být drženy vždy několik muži, a i tak jim byly co chvíli vyrvány z rukou, takže se dovnitř hrnul sníh. Pokud při opětovném upevňování zádveřní plachty někdo vyhlédl ven, stal se nechtěným svědkem úchvatného představení. Okolní skály byly bičovány blesky a všude řádily sněhové víry. Ledový víchr se všude proháněl obrovskou rychlostí.

A pak to přišlo. Jeden blesk udeřil přímo před jeskyni a vzápětí se rozpadl na desítky menších,

které se v kratičkém okamžiku rozjely po okolí. Vnitřek jeskyně se otrásl, a na okamžik se všechno rozzářilo prudkým světlem. Nikdo nebyl schopen pohybu, všichni zírali před sebe a někteří byli ošklivě popáleni. Ten zlomek okamžiku se zdál nekonečný. Zádveřní plachty někam ulétly a nikdo je nebyl schopen znovu upevnit. Dovnitř vnikl víchr a spousta sněhu. Nikdo neměl sílu vzdorovat, a tak všichni bez odporu čekali, co přinesou následující chvíle. Některým to začínalo být jedno.

Bouře nakonec po několika hodinách ustala. Zemikosa zapálil oheň. Krach s Bolenem upevnili plachty zpět na své místo. Thogey s Dornem vymetali naváté závěje sněhu z jeskyně ven. Ostatní sbírali rozmetané věci a snažili se je dát zpět na místo. Jorchene ošetřil popáleného Grendella a Worrela. Pomoci kuchaři Kahancovi však již nedokázal. Půlhobit měl zcela spálenou tvář a nedýchal.

„Vyneste ho ven, ať tady nepřekáží. Ale sundejte z něj kožich, ten se nám může hodit“, zavelel Bolen Zářezovi a Kosatkovi.

„Nenoste ho daleko, ještě se nám může hodit i celej Kahanec“, ušklíbl se Lipi Hopkal, který měl své kardské zkušenosti.

„Jo, nenoste ho daleko. Může se vopravdu hodit...“, souhlasil s hobitem Zoltar Zemikosa a Thogey se nuceně zasmál a s ním i několik dalších, když si uvědomili hrozivý podtón v Lipiho slovech.

„Díky Jorchene, ale pořád to strašně bolí“, hekal Worrel Sovák. „Hele chlapi, nemá ještě někdo z vás nějakej hojivěj lektvar?“.

Nikdo se neozval.

„Auuu... dám tisícovku!“.

„Cože? Dáš tisícovku? Na ruku? Tak to bych tady jeden měl“, ozval se bocman Kosatka a skutečně elfovi, ve svém pytlí, jeden flakónek našel. „Z ruky do ruky. Vysol zlatky, mátoho...“.

„Ty hajzle! Ty gaunere...“, vykřikl nenávisťně na bocmana Jorchene.

„Co je? Co se tady děje?“, vložil se do celé záležitosti kapitán Bolen.

„Ten chlívák tady nabízí léčení za těžký prachy!“.

Bolen se podíval na zraněného Sováka i na Kosatku, který svíral lektvar a tvářil se svěřepě. Okolo se začal tvořit hlouček.

„Okamžitě mu vydej ten letvar nebo deš na mráz! Takhle teda, ne!“, zařval na bocmana jeho nadřízený. Kosatka se nasupeně rozhlédl po ostatních. Chtěl se hádat, ale když viděl, že nemá podporu, tak nakonec štiřivě elfovi lektvar podal.

„Sem si děla srandu, nééé. Takovej žert na povzbuzení. Klídek, mladěj...“.

Grendell zatím pomohl Worrelovi lektvar vypít a tomu se skutečně ulevilo. A Bolbuch se zatím chystal ohřát trochu vody, přičemž učinil další

hrozivý následek předcházející bouře. Jeho levá ruka byla ošklivě popálená. To však nebylo to nejhorší. Bleskový výboj zřejmě způsobil, že všechny magické prsteny, které na levé ruce měl, pozbyly svoji funkčnost. Všechny čtyři. Pro trpaslíka to byla citelná ztráta.

Den po bouři se vyčáslilo, a tak bylo rozhodnuto, že pětice vybraných lidí vyrazí zkontrolovat čluny a zároveň se pokusí něco nalovit. Ve skupině byl Zoltar Zemikosa i kapitán Bolen doprovázení Dornem, Růžičkou a Lipim Hopkalem. Čluny nalezli v pořádku, a tak pokračovali po splazu k moři, kde plánovali lovit tuleně. Spěchali, neboť se obávali nezvypatelného počasí. Nechtěli riskovat, že uviznou venku bez ochrany jeskyně. Na to, co by se stalo, kdyby přišla stejná bouře jako v minulých dnech, nechtěl nikdo ani pomyslet. Když došli k pobřeží, stočili se na sever a částečně po ledu a částečně po nepřilíh širokém pruhu břehu, který byl zakončen kolmou skalní stěnou, začali pátrat po nějakém úlovku.

Mezitím v jeskyni vládlo napjaté ticho. Kosatka byl po věřejším sprdunku od kapitána zalezlý v kožešinovém fusaku a o okolní dění se nestaral. Alespoň se tak tvářil. Rhak Thogey s Grendellem začali hrát v mihotavém světle kostky a Krach něco opravoval. Hlídku u vchodu držel zmračený Berda. A možná to bylo velké štěstí, že zrovna na tohoto prostoduchého námořníka vyšla právě tahle hlídka. Berda totiž hlídal poctivě, takže dokázal včas upozornit na podivné zvuky, které začaly přicházet zvenčí. Vchodová plachta se náhle rozhrnula a dovnitř vpadla chlupatá bestie. Připravený jednoohý Berda stačil do vetřelce vrazit oštěp a zároveň hlasitým řevem upozornit ostatní na blížící se nebezpečí. Nastal zmatek. Útočník zranil mohutnými drápy Grendella, ale když se ostatní semklí a zasypali jej ranami, musel před přesilou nakonec ustoupit a zmizel venku, zanechávaje za sebou krvavé stopy.

„Fuj, tak to bylo o vous“, zaklel Bolbuch a odložil sekeru.

„Co to bylo?“, zeptal se Rhak Thogey.

„Troll, co jinýho. To je snad jasný“, sjel pohledem barbara bocman Kosatka, který měl na zahánění bestie významný podíl. Ať byl jaký byl, tak mu nikdo nemohl popřít bojové zásluhu.

„To asi určitě, takže tady skutečně žijou. Doufám, že se nepohybují ve smečkách. Měli jsme co dělat i s tímhle jedním“, utrousil Jorchene, který zatím obvažoval zraněnému Grendellovi ránu. Naštěstí nebyla vážná.

Lovecká výprava byla úspěšná. Pětice dokázala po několika hodinách ulovit tři tuleně, což

Zoltara Zemikosu velmi povzbudilo. Byli již na cestě zpět, když byli i oni napadeni dvěma trolly. Naštěstí je i v severské tmě dokázali spatřit relativně včas, takže se mohli připravit k obraně. Růžička sundal svůj arbalet a Lipi Hopkal kuši. Společnou střelbou pak dokázali jednoho trolla těžce zranit a o druhého se postaral Bolen a Dorn, oba statní bijci. Zoltar pak blesky vyslanými z magického prstenu dokázal dorazit i postřeleného trolla. Nikdo naštěstí neutrpěl zranění. Vzhledem k blízkosti jeskyně rozkázal Zoltar, aby kromě ulovených tuleňů dovlekli ke svému útočišti i oba trolly. Vytáhnout těžká těla byla nadlidská dřina, takže se museli střídat, ale nakonec se to podařilo.

„Už jdou! Už se vracejí!“, zakřičel Krach, který po Berdovi převzal hlídku.

„Tak co? Co ste tu dělali? Flákali se, jak vás znám“, zahlaholil zvesela Zoltar, když se i s ostatními lovci protáhl dovnitř do jeskyně a vítězoslavně hodil na zem ubitého tuleň, ke kterému vzápětí přibyli i další dva.

„My sme tady bojovali vo holej život. Takže sme se rozhodně neflákali!“, odsekl mu Jorchen, ale ostatní se vesměs zaradovali, když spatřili úlovky.

„Vrazil sem troll, tak sem ho vzal přes držku a von vzal roha“, poněkud nafoukl své předchozí zásluhy bocman Kosatka.

„Jo, takže utek? Hm... to my sme na ně narazili taky, ale rovnou sme je kuchli. Sou venku“, pochlubil se Zoltar.

„Tak je vemte dovnitř. Třeba se dař jíst. Možná to nebude tak dobrý maso, jako ty tuleň, ale když je nouze, tak já bych trolla klidně žral“, ozval se Rhak.

„To radši ne, voni strašně smrděj. Ale fakt strašně. Já vim, že my asi taky smrdíme jak stádo nadrženejch kozlů, ale proti těm trollům to je pořád v pohodě. Málem sem se pozvracel“, oznámil Lipi.

„Hele, zatím připravte k jídlu jednoho tuleň. Ty trolly necháme teda venku jako železnou zásobu. Možná na ně ještě dojde. A já si ještě něco zařídím“, vytáhl Zoltar kudlu a vyšel ven.

Když se vrátil měl ruce od krve a do umolousaného pytlíku si cpal čtyři obří bulvy.

„Trollí voči. Je v nich síla. Škoda, že ten váš utekl. Mohlo tý síly bejt víc“, spokojeně se zašklebil vůdce.

Tuleň snědl celého naráz. Potřebovali doplnit síly. Vůdce pak nechal kolovat i dvě lahve vína.

„Takže chlapi, přemejšlel sem...“, nadhodil Zoltar po jídle.

„Toho sem se bál...“, sykl Jorchen.

„Drž hubu! Prostě sem přemejšlel. Tady uprostřed tý naší jeskyně je volnej plac. Takže tady ještě postavíme jeden z našich stanů. A dovnitř dáme jedny kamínka. Jednak tam může vždycky bejt někdo, kdo je nejvíc nemocnej, a jednak tam můžu připravovat lektvary a pak taky tu létající věc, jak už sem vo ní mluvil. Vyvolám démona a poručím mu...“.

„Poručíš mu co?“.

„Abysme mohli vodletět. Eště to teda musím přesně spočítat. Kdyby vám neutekl ten troll, tak jsme už mohli bejt výsledku blíž“.

Nastala živá diskuze, ale nakonec byl stan uprostřed jeskyně skutečně postaven a Zoltar si do něj přenesl své věci. Hlavně alchymistickou truhlu.

Následujících několik dní venku opět panovalo příšerné počasí, takže nikdo nemohl vyrazit na lov. Bolbuch se začal z dlouhé chvíle učit vzrat na skřípky, které kormidelník Krach zachránil při ztroskotání a Lipi Hopkal si od Kazdy pro změnu vypůjčil flétnu. Hobitovo hudební nadání se zcela vyrovnalo tomu Bolbuchovu, takže netrvalo dlouho a oba si vysloužili přívál nadávek. Hlavně Bolbuchovi to ovšem bylo jedno, takže se kvilivě vrzání neslo jeskynním pološerem i nadále.

Mezitím Zoltar Zemikosa provedl několik výpočtů na vytržený list papíru. Výsledek několikrát zkontroloval a nakonec usoudil, že se dobral k cíli svého snažení. Theurgova tvář se zachmuřila. Ještě jednou se chopil husího brku a zuřivě znovu pokryl pergamen slukem čísel a symbolů. Po hodině si utřel zpcené čelo a vylezl ven ze stanu.

„Tak co? Kdy vodletíme?“, zeptal se vůdce zvědavě Dwany Růžička.

„Až nalovíme dostatek trollů, kterejm budu moct vydloubat voči...“.

„Tak kolik jich asi bude potřeba?“.

„Myslím, že stačit bude jeden nebo dva...“.

„Tak to by snad šlo zvládnout. To je docela dobrý“, výskl barbar Grendell.

„Taky si myslím...“.

„Tak až se vyčísí, tak zase vyrazíme na tuleň a třeba při tom potkáme i nějakýho toho trolla. Nemusíme ho tahat s sebou. Prostě my jenom vydloubneme voči“, s nadějí v hlase se přidal i Dorn.

„A kolik nás pak bude moc letět? Až teda vyvoláš toho démona?“, zeptal se Bolbuch.

„No... až vyvolám toho démona? Tomu démonovi my odborníci říkáma lidově démon nosič, tak...“.

„Tak kolik? Deset aspoň... co vojvodo?“, otázel se Worrel Sovák.

„...jeden. Unese to jednoho...“, sykl vůdce Nurnské družiny Zoltar Zemikosa a

s ruměncem ve tváři zalezl zpátky do stanu.

Nastalo to, čemu se obvykle říká rozpačité ticho.

Hlad

Na všechny padl pocit beznaděje. Další lovecká výprava se vracela s prázdnou. Na jeden den s dobrým počasím připadlo nejméně pět dalších, kdy se prakticky nedalo vyjít z jeskyně. Potravinové příděly byly sníženy na polovinu. Ti, co vyráželi na lov, měli navíc k dispozici pouze pár sucharů a proužek slaniny. Neúspěchem dopadl i další pokus o lov. Navíc v jeho průběhu omrzla Kazdovi ruka a to tak, že bylo nutné mu amputovat pravý malíček, což znamenalo další oslabení bojeschopnosti přeživších, neboť námořník od této chvíle nemohl pořádně držet zbraň. Odstranění prstu provedl opět kapitán Bolen a tentokrát vše proběhlo za plného vědomí pacienta, neboť operace byla vyhodnocena jako lehká a bylo rozhodnuto neplýtvat stále vzácnější kořalkou. Ránu po amputaci Kazdovi ošetřil s krajním odporem Jorchen Kierke, který většinu posádky od počátku neměl příliš v lásce a během pobytu v jeskyni se jeho přirozená nesnášenlivost měnila na čirou nenávist. Aby alespoň trochu přehlušili jakot operovaného, hráli po celou dobu operace Bolbuch a Hopkal na vypůjčené hudební nástroje roztodivné melodie. Falešně, pochopitelně.

A pak učinil Worrel Sovák něco, co způsobilo další ostrou hádku. Temným magickým rituálem pozvedl opět k životu-neživotu jednu trollí mrtvolu, která se válela před jeskyní. Smradlavé tělo trolla bez očí bylo nyní připraveno poslouchat svého nového pána.

„Tak tohle sme si už snad vyříkali, pane Zemikosa! Tohle snad, ne! Okamžitě se toho zbavte! To je černá magie!“, křičel Bolen a za záda se mu postavil Krach.

„Bude nám užitečnej. Jenom proto jsem ho nechal povstat! Bude strážit vchod a my ušetříme síly!“, hájil svůj výtvor Worrel.

„Má pravdu, kapitáne. Tahle situace si žádá nestandardní řešení. I takovýhle! Von to má pod kontrolou“, zastal se elfa Zoltar.

„Okamžitě se toho zbavte“, křičel dál Bolen.

„Ty seš takový prase, Sováku! Koukej poslechnout kapitána!“, ozval se pro změnu Lipi Hopkal, který nemrtvé nesnášel.

„Drž hubu, hobite! Nebo tě vezmu potěhem! Elf ví, proč to udělal. Má určitě nějaký plán, kterým ty, jako zástupce podřadný rasy, nemůžeš rozumět. Tak drž hubu!“, zastal se Sovák Jorchen Kierke po svém.

Hádka začínala vypadat nebezpečně. Zvedl se dokonce i jednohý, a většinou zcela mirumilovný Berda, s latí v ruce a očividně byl připravený podporovat Kracha a Bolena. Naštěstí si ještě včas Bolen uvědomil, že většina je na straně álfheimského elfa a ustoupil. Dosáhl pouze toho, že nemrtvý troll byl poslán ke člunům, kde měl za úkol napadnout vše živé. Aby přilákal případnou kořist, uřízl Rhak Thogey druhé trollí mrtvole hlavu a pomazal jí zapáchajícím tukem. Tu pak nastražili u člunu. Jednalo se o bizarní možnost získání potravy. Šílená doba si ale žádala šílená rozhodnutí. Worrel Sovák stále musel vynakládat část své drahocené magické síly na udržování nadvlády nad oživlou bestii, a to jej značně vyčerpávalo.

Pak přišla další bouře a na nějakého trolla, hlídajícího ve vánici u člunů, stejně většina zapomněla. Všichni pouze leželi a šetřili síly. Jídla kvapem ubývalo a síly docházely. Lipi Hopkal opět přepočítal stav zásob a Zemikosa nařídil třetinové dávky.

„Já vám říkám, že nakonec stejně dojde na toho Kahance, a pak na trolly. Potom budeme žrát boty a opasky...“.

„Jo, a nakonec stejně chcípnu. Kvůli pitomcovi Zemikosovi...“, Jorchen začal další prudkou hádku. S ubývajícimi zásobami se hádky stále stupňovaly.

Tak uplynulo nějakých čtrnáct dní. Poslední naděje se pomalu vytrácela. Zatuchlá jeskyně se stala skutečně odporným místem, ale nikdo to příliš nevšímá. Worrel Sovák rychle slábnul a s ubývajícimi silami přestal kontrolovat oživený trollí trup. Bestie zcela zbavená vůle své i vůle svého pána se vydala směrem k jeskyni. Štěstím bylo, že na potácejícího se trolla včas upozornil kormidelník Krach, který společně s Berdou a Kosatkou, zastavil jeho postup ještě na skalní římse před jeskyní a námořnickými šavlemi jej udolali. Tentokrát nikdo neprotestoval.

Ztráta kontroly nad jednou již zabitým trollem, jakoby předznamenala další útok. Tentokrát však trollů na jeskyni zaútočila celá smečka. Nejhorší však bylo, že si bestie při útoku počínaly koordinovaně. Za hrozivého mručení se čtveřice bestii probíla až do jeskyně, zanechávajíc za sebou zranění. Obránci museli napnout všechny síly, aby těžký útok odrazili. Jako zázrakem nikdo nezahynul, i když zranění byli takřka všichni. Pátým útočníkem byl troll s bílou lysinou, který v jednom pařátu svíral něco, co připomínalo hůl. Když byl útok jeho tlupy odražen, dal se na útek, přičemž holi praštil do země. Půda v okolí se prudec roztrásla a na zraněné obránce se sesypala sprška uvolněných balvanů. Měli pocit, jakoby pod nimi pukla země. Kosatka se Zářezem se

Jeskyňe připomínala bojiště. Ohavně páchnoucí těla pobíhých útočníků neměl nikdo sílu odvéci ven. Narychlo ohřátou vodu a zbytky kořalky se Jorchena a Bolen snažili vyčistit hrozné rány poraněných, které hrozily zánícením. Byly spotřebovávány poslední hojivé lektvary. Zatímco Bolen ošetroval každého, kdo pomoc potřeboval, Jorchena si pečlivě vybíral a odmítl léčit kohokoli z posádky. Na nějaké principy solidarity, kterou snad někteří ještě ctili, hraničník zvykska kašlal.

Worrel Sovák měl již Kosatky plné zuby, a tak opět sáhl k černé magii. Počkal si, až se bude fasovat jídlo ze společného kotlíku, a Kosatkovu a Zářezovo jídlo proklel. Výsledek se u obou dostavil v podobě prudkých křečí, intenzivního průjmu a zvracení. Dosáhl toho, že oba přiotrávení byli na několik dní zcela vyřízeni a jen leželi a hekali.

„Já bych šel, ale sem teď kapánek připosranej. Teda i tak bych toho ulovil víc než vy všichni dohromady. Ale teď ať se snaží taky někdo jiný“, zadržkoval po svém Kosatka, kterému již bylo o něco lépe, takže opět otravoval okolí svými vychloubačnými poznámkami.

„A co ty, Jorchene? Vypadáš celkem dobře a už jsi dlouho na žádném lovu nebyl“, oslovil vůdce hraničnicka.

„Ale my potřebujeme každého! A ty můžeš jít! Dyt' to jídlo nutně potřebujem a ty umíš stopovat! Co ti zase přelítlo přes nos?!“.

A hraničnickova nálada se dále zhoršila, když se po několik hodinách lovecká výprava vrátila zpět. A celkem úspěšně, neboť přivlekli tři tuleně.

„Ještě tohle“, natáhl Berda ruku a chtěl do kotlíku přidat několik hrstí lišejníku.

„Pod' se taky najíst“, vyběhl po chvíli váhání Lipi stále nakrknutého hraničníka. Ten se chvíli rozmýšlel, ale hlad jej nakonec donutil přijmout nabízenou krmí. Zemíkosa nijak nezasáhl. Jorchenovo potupení nemohlo být pro tento den větší. A venku se opět spustila vichřice.

„Tak dneska bych teda vyrazil na lov“, ohlásil další ráno nedávno potupený Jorchen, Ale aby si zachoval alespoň částečně tvář, tak si vymínil, že pro tentokrát nepůjde nikdo z posádky. Ostatním to bylo jedno a tak se nikdo podivným hraničnickovým požadavkem příliš nezabýval. Většina ze ztroskotanců neměla s ubývajícými silami náladu na hádky. I tak jich bylo stále dost.

„Ty úchyle!“, zaječel hobit a sundal z ramene kuši.

„Tohle!“, křikl Lipi a poslal přesně mířenou šipku nemrtvému do hlavy.

„Tos přehnal, ne?!“, naštvál se na hobita Worrel a nelibost byla vidět i u ostatních.

„Jaký tabu?! Ty hobití spratku! Tumáš!“
přistoupil k malému hobitovi Rhak Thogey a vrazil mu takovou ránu pěstí, že Lipimu zahřestily všechny zuby. Viditelně ošfřený hobit se ztěžka postavil na nohy a znovu popadl kuši.

„Já ti zmaluju prdel, že tě vlastní matka nepozná!“, připravoval se k další ráně Thogey, který vycítil většinovou podporu na své straně.

„Nech ho bejt! Tohle nic nevyřeší“, okřikl Rhaka. Ale své schytil i Lipi. „A ty už taky nebudeš mrvit cizí dílo! Ten troll nám mohl bejt užitečnější!“.

„Přišťe ho střelím zase! Vy vo tom víte hovno!“, držel naoko hobit stále svoji pozici, ale v duchu Zemikosovi děkoval.

„Ne!“, zaječel Zoltar a v zájmu klidu raději družinu pro tento lov rozdělil na dvě skupiny.

„Už nedojdem! To nemůžeme stihnout. Musíme postavit stan“? zařval Jorch a Thogey shodil se zad pytel, ve kterém našťásti nesl jeden ze stanů, které zachránili z lodi. Za silného větru se jim s velkým úsilím podařilo stan vztyčit. Snažili se jej postavit v blízkosti pobřežního skaliska, aby měli alespoň nějakou ochranu. Sotva zalezli dovnitř, strhl se venku orkán. I ve stanu panovala přehřná zima, a

Když se ráno probudili, zjistili, že bouře ustala a oni leží v závějech sněhu. Worrel Sovák ovšem nebyl schopen pohybu a bez ducha sápal v pokrývkách. Jorchen na tom také nebyl nejlépe, ale byl schopen alespoň chůze. Rhak Thogey tedy popadl stan, ve kterém byl Sovák uložen, a s velkým úsilím jej vlekl po zemi směrem k jeskyni. Naštěstí v půli cesty je našla záchránná výprava, kterou tvořili Bolen, Krach a Zemikosa. Blouznicího elfa nakonec dovlekli do jeskyně ještě živého. Thogey pak dovlekl i uloveného tuleně.

„Budeme muset zase řezat“, oznámil hroznou skutečností kapitán a šel si připravit potřebné nástroje. Nakonec se ukázalo, že měl Worrel přeci jenom štěstí v neštěstí, neboť mu Bolen nemusel amputovat celou ruku, ale pouze ruč mrtvé maso takřkajíc okrájel, takže paže elfovi nakonec zůstala. Byť viditelně zmražená. A při samotném zákroku a následném vypalování rány si Sovák také užil dosyta hrozné bolesti.

- 32 -